

Uzun Soluklu Kampanya

2008 ABD Seçimleri

ABD Dışişleri Bakanlığı - Uluslararası Enformasyon Programları Dairesi

eJournal USA

Cilt 12, Sayı 10, Ekim 2007

Koordinatör Jeremy F. Curtin
Genel Yayın Editörü Jonathan Margolis

Kreatif Direktör George Clack
Genel Yayın Yönetmeni Richard W. Huckaby
Şef Editör Anita N. Green
Prodüksiyon Amiri Christian Larson
Yardımcı Prodüksiyon Amiri Sylvia Scott
Web Prodüktörü Janine Perry
Redaksiyon Editörü Rosalie Targonski
Fotoğraf Editörü Maggie J. Sliker
Kapak Tasarımı Timothy Brown
Referans Uzmanı Anita N. Green

Türkçe Web Editör Didem Ozbag

ABD Dış İşleri Bakanlığı Uluslararası Enformasyon Programları Dairesi eJournal USA logosu altında aylık bir elektronik dergi yayınlamaktadır. Bu dergiler Amerika Birleşik Devletleri ile uluslararası topluluğun karşılaştığı önemli meselelerin yanı sıra, ABD toplumunu, değerlerini ve kurumlarını da irdelemektedir.

Yeni bir dergi aylık olarak İngilizce yayınlanır; ardından derginin Fransızca, Portekizce, Rusça ve İspanyolcaya çevrilen versiyonları yayınlanır. Ayrıca seçme yayınlar Arapça, Çince ve Farsça olarak yayınlanmaktadır. Her dergi cilt ve numarasına göre listelenir.

Bu dergilerde ifade edilen fikirlerin ABD hükümetinin görüş ve politikasını yansıttığı düşünülmemelidir. ABD Dış İşleri Bakanlığı, bu dergilerin bağlantı oluşturduğu İnternet sitelerinin içeriği ve erişimin devamlılığı ile ilgili hiçbir sorumluluğu üstlenmez; böyle bir sorumluluk yalnızca bu sitelerin yayıncılarına aittir. Dergide çıkan makaleler, fotoğraflar ve resimler belirtilmiş telif hakkı sınırlamaları yoksa Amerika Birleşik Devletleri dışındaki yerler için çoğaltılıp tercüme edilebilir. Telif hakkı sınırlamasının olduğu durumlarda, dergide belirtilen telif hakkı sahiplerinden izin almak gerekir.

Uluslararası Enformasyon Programları Dairesi, ileride çıkacak dergilerin listesinin yanı sıra, güncel ve eski yayınları da birçok elektronik format halinde <http://usinfo.state.gov/pub/ejournalusa.html> adresinde muhafaza etmektedir. Bulduğunuz yerdeki ABD konsolosluğuna veya genel koordinatörlüğümüze göndereceğiniz yorumlar memnuniyetle karşılanacaktır:

Editorler, eJournal USA
IIP/PUBS
ABD Dış İşleri Bakanlığı
301 4th St.S.W.
Washington, D.C. 20547
United States of America

Bu Sayı Hakkında

Gerçek bir demokraside, insanlar karşıt görüşlere sahip olma hakkına sahiptir. 2008 seçim döngüsüne girerken, adayların, seçmenlerin, anketörlerin ve uzmanların hemen hemen her konuda karşıt fikirlere sahip olduklarını görüyoruz.

Seçmenler başkan meselelere dayanarak mı yoksa adayların liderlik niteliklerini göz önünde bulundurarak mı seçiyorlar? Seçici Kurul çalışıyor mu yoksa seçim sistemi değiştirilmeli mi? Bir seçimden aylar önce siyasi anketlerin yapılması bir şey ifade ediyor mu?

2008 seçimleri sezonundan çok önce, kampanya çalışmaları başladı bile; başkan adayları çoktan birkaç görüşme yaptılar, kampanya reklamları çıkmaya başladı ve anket sonuçları sık sık ele alındı. 2008 seçimlerinde, ABD seçmenleri başkan, başkan yardımcısı, kongre temsilcileri, eyalet ve yerel yetkilileri ile halk oylamaları için oy kullanma fırsatına sahip olacaklar. Dengeler her an bozulabilir. Ve birkaç yazar bu dergide, bu seçimin 80 yıl içinde görevli bir başkan veya başkan yardımcısının aday olmadığı ilk seçim olduğunu belirtiyor. Siyaset uzmanları Charlie Cook ve Jerry Hagstrom yarış sahasının perde arkasına ışık tutuyor. 18 başkan adayının olduğu ve bütün adaylar için kapıların açık olduğu bu yarışta, hiç kimse kazananın kim olacağını tahmin etmeye cesaret edemiyor.

Başkanlık seçimi, hikâyenin yalnızca bir kısmı. ABD'nin bölünmüş hükümet sisteminde, kongre seçimlerinin sonuçları, yeni başkanın kendi gündemini uygulamakta ne kadar başarılı olacağını belirleyecektir. Siyasi Bilimler Profesörü L. Sandy Maisel Kongre'nin rolünü ve kongre seçimlerinin olası etkisini irdeliyor.

Demokrat anketör Daniel Gotoff, fikir anketlerinin seçmenlerin 2008 seçimi karşısındaki tutumları konusunda neler söylediğine ve hali hazırdaki sıcak meselelerin seçim döngüsünde nasıl karşımıza çıkacağına değiniyor. Cumhuriyetçi anketör Kellyanne Conway kadın seçmenlere bakarak onların oyunun önümüzdeki seçimlerdeki önemine ve kadınların ilgilendiği meselelere değiniyor.

Üç uzman, medyanın seçim kampanyalarındaki rolüne ilişkin bakış açılarını bizimle paylaşıyorlar. Uzun süredir *Washington Post* siyasi muhabiri olan Jim Dickenson, seçim sürecini haber yapan bir muhabirin bir gününü ilk ağızdan anlatıyor. İnternet duayeni Andy Carvin, vatandaş gazeteciliği, blog, İnternette fon sağlama ve sosyal ağ sitelerinin siyasi süreci nasıl etkilediğini ele alırken, bu unsurların 2008 seçim döngüsünde göz ardı edilemeyeceğine dikkat çekiyor. Anketör John Zogby, halk arasında yapılan fikir anketleri aracılığıyla edinilen bilginin değerini tartışıyor.

Son olarak, sürece bir göz atıyoruz. ABD seçim sistemi mükemmel midir? Elbette hayır, hiçbir sistem mükemmel değildir. Jan Witold Baran, kampanya finansmanına ilişkin sorunları düzeltmek için tasarlanmış mevzuatı anlatıyor. Amerika başkanlarının seçildiği eyalet eyalet oylama sistemi olan Seçici Kurul, tarihi boyunca tartışıla gelmiştir. Uzmanlar Ross K. Baker ile Jamie Raskin, sistemi olumlu ve olumsuz yönleriyle ele alıyorlar. ABD Seçim Destek Komisyonunun eski başkanı olan Paul S. DeGregorio, eyalet seçim süreçlerini iyileştirmek için yapılan çalışmaları tartışıyor.

2008 ABD seçiminin öyküsü nedir? Bu seçim yeni bir başlangıç, seçmenlerin seçim ofislerine gidip inandıkları şeye oy vermeleri için bir fırsattır. Seçim sistemi, hâlâ ilerleme aşamasında olan bir süreçtir; ancak duyarlı Amerikalılar İnterneti kullanarak örgütlenebilir, oy kullanmak için kaydolabilir, adaylarına bağış yapabilir, seçmenleri adaylarla buluşturan kahve içme saatlerine ev sahipliği yapabilir, yerel seçimlerde oylama izleyicisi veya yargıcı olabilir ve sistemi daha iyi hale getirmek için çeşitli alanlarda faal olarak çalışabilirler.

Editörler

ABD DIŐIŐLERİ BAKANLIĞI / EKİM 2007/ CİLT 12 / NUMARA 10
<http://usinfo.state.gov/pub/ejournalusa.html>

Uzun Soluklu Kampanya 2008 ABD Seçimleri

İnternet Oyun Sahasını Nasıl Değiştiriyor

Yeni Oy Kullanma Teknolođisi: Sorun mu yoksa Çözüm mü?

İlk Kez Oy Kullanmak

Kongre Seçimleri

Değişen ABD Seçmeni

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Kadın Seçmenler

Başkanlık Seçimini Haber Yapmak: Basın Otobüsünden Manzaralar

Siyasi Anketler: Neden Onlarsız Yaşayamıyoruz?

Yeni Bir Başlangıç

2008 ABD Seçimleri Nasıl Finanse Edilecek?

Seçici Kurul Gerçekten Yararlı Oldu mu?

Kaynakça: ABD seçimleri ile ilgili okunabilecek diğer kaynaklar

İnternet Kaynakları: ABD seçim süreci hakkında bilgi edinilebilecek internet kaynakları

VIDEO

- [Yeni Bir Başlangıç](#)
- [Yerel Hükümetler ABD'deki Bütün Seçimleri Yönetiyor](#)
- [Başkan Adayları Yeni Bir ÇeŐitlilik Gösteriyor](#)

http://www.usemb-ankara.org.tr/US_Elections_2008/ijde/ijde1007.htm

İnternet Oyun Sahasını Nasıl Değiştiriyor

Andy Carvin

Demokrat başkan adayları Mike Gravel, Chris Dodd, John Edwards, Hillary Clinton, Barack Obama, Bill Richardson, Joseph Biden ve Dennis Kucinich, Temmuz 2007'de Güney Carolina'daki Citader askeri kolejinde CNN, YouTube ve Google tarafından düzenlenen bir oturumda Hickory, Kuzey Carolina'da oturan din görevlisi Reggie Longcrier'in sorusunu dinliyor.
© AP Images/Charles Dharapak

İnternet, akla gelebilecek her türlü amaç için insanları bir araya getirerek geçtiğimiz son on yıl içinde iletişimde devrim yaratmıştır. Bu bölümde, adayların ve halkın seçmenleri etkilemek için kullandıkları siyasi arenada ortaya çıkan çeşitli çevrimiçi yeniliklere değinilmektedir (hatta halk bu araçları adaylardan daha yaratıcı bir şekilde kullanmaktadır). Andy Carvin Digital Divide Network'ün eski direktörüdür [<http://www.digitaldivide.net>] ve Public Broadcast Service için Learning.now adında bir blog'da yazmaktadır [<http://www.pbs.org>].

2008 ABD genel seçimi, hiç şüphesiz Amerika tarihinde bir dönüm noktası olacaktır; ancak bunun nedeni belirli bir aday veya politika değildir. Yakın zamanda gerçekleşen seçim dönemlerinde de görüldüğü üzere, İnternet; kampanya çalışmaları, kaynak sağlama ve yurttaşlarla iletişim açısından güçlü bir siyasi araç haline gelmiştir. Ne var ki, bu seçim dönemini bu denli ilginç kılan, söz konusu yeniliklerin büyük kısmının kampanyalar veya siyasetçiler tarafından değil, halk tarafından yapılmasıdır.

İnternet erişimi Amerika Birleşik Devletleri'nde kesinlikle yeni bir fenomen değildir. Milyonlarca Amerikalı 1990'ların ortasından itibaren evde, işte ve okulda İnternet erişimi ve teknoloji becerileri edinmiştir. Pew İnternet ve American Life Project'in Haziran 2007'de bildirdiği bir rapora göre, bütün Amerikan yetişkinlerin yüzde 71'inin evde İnternet erişimi vardır; yetişkinlerin yüzde 50'si ise yüksek hızlı geniş bant erişimine sahiptir.

Benzer şekilde, ABD devlet okulları ve kütüphanelerinin büyük bir çoğunluğu İnternet erişimine sahiptir. Ancak, haklarından mahrum edilmiş gruplar (özellikle eğitim ve gelir seviyesi bakımından), yaşlılar, özürli vatandaşlar ve etnik azınlıklar söz konusu olduğunda, bu kişilerin İnternet erişimi ve becerisi açısından diğer insanlarla aralarında hâlâ büyük uçurumlar vardır. Ancak geçtiğimiz son on yılda, İnternet kullanımında genel olarak önemli ölçüde bir artış gözlenmiştir.

Amerikan halkı ilk kez çevrimiçi olmaya başladığında, İnternette mevcut olan içeriğin büyük kısmı profesyoneller veya teknolojik uzmanlığa sahip kişiler tarafından üretilmekteydi. Çevrimiçi yayıncılık, büyük miktarda düzgün içerik üretme yetisinin yanı sıra, ön koşul olarak teknolojik becerilere sahip olmayı gerektirmekteydi. Özellikle, çevrimiçi ses ve video ürünleri genellikle büyük medya kaynaklarının bölgesi olarak görülmekteydi.

Ancak bu durum İnternet’te halk tarafından üretilen içeriklerin bulunmadığı anlamına gelmiyordu. 1990’ların sonlarından itibaren, sayısı her gün biraz daha artan İnternet kullanıcıları, kendi hayatlarının günlük gidişatı hakkında kendi şahsi jurnallerini veya “Web log’larını” yayınlamaya başladılar. Bu yayınların bir kısmı ilginç, büyük bir kısmı ise vasattı. Ne var ki, Web log veya blog fikri kendi başına öylesine çarpıcıydı ki, bazı çevrimiçi geliştirmeciler herkesin istediği metni çevrimiçi yayınlamasını kolaylaştırmak için araçlar tasarlamaya başladılar. Bu fenomen kısa sürede kendi terminolojisini oluşturdu; “Web 2.0” ve “social media” bu akımları tanımlamakta en yaygın biçimde kullanılan yöntemler arasındadır.

Sanal Topluluklar

Sayıları giderek artan İnternet kullanıcıları aynı zamanda çevrimiçi topluluklarda da yer almaya başlamışlardır. Bu topluluklar da kesinlikle yeni bir fenomen değildi; e-posta grupları ile çevrimiçi bülten kurulu toplulukları 1970’lerden beri vardı; ancak İnternet kullanımı yaygınlaştıkça, çevrimiçi oluşan grupların türleri de yaygınlaşmıştır. İnsanlar teknoloji ağırlıklı grupların yanında küçük bir azınlık olarak kalmak yerine, kasaba veya civar çevre gibi coğrafi topluluklar olarak, ayrıca hobi ya da mesleki örgütler gibi ilgi alanı toplulukları olarak çevrimiçi topluluklar oluşturmaya başlamışlardır.

2000’li yılların başlarında, özellikle blog’culuk kelimesinin tam manasıyla uçmuş, binlerce insan kendi blogunu oluşturmuştur. Sadece birkaç yıl içinde bu binler milyonlara ulaşacaktı. Çok geçmeden bazı insanlar siyasi konular çerçevesinde günlüklerini yayınlamaya başladılar. Blog’cular kısa zamanda hemfikir oldukları siyasi dava veya adaylar etrafında birlikler oluşturdular. Ayrıca kendi aralarında iletişimi koordine etmek için çevrimiçi topluluk araçlarını kullanmaya başladılar.

Bu taban örgütlenmeli çevrimiçi toplulukların (ya da diğer adlarıyla “netroot”ların) ilk örneklerinden en çok bilineni 2004 Howard Dean başkanlık seçimi kampanyasıdır. Medya ve siyaset duayenleri tarafından önceleri üçüncü sınıf bir aday olarak görülen Howard, blog’ları, kitlelere hitap eden e-posta kampanyalarını ve çevrimiçi topluluk görüşmelerini kullanmak suretiyle sanal alemde inanılmaz bir destek toplamıştır. Howard çok geçmeden ülkedeki insanlardan siyasi destek ve kampanya katkısı almaya başlamıştır. Howard’ın çevrimiçi profili arttıkça, genel medya kaynakları da Howard’ı daha çok haber yapmaya, kaynak sağlama başarılarını ve internetteki popülerliğini fark etmeye başlamışlardır. Nerdeyse her yerde ciddiye alınması gereken bir siyasi güç haline gelmiştir. Howard sonunda Demokrat Parti adaylığını kaybetse de, kendisinin başarılı çevrimiçi örgütlenme teknikleri, diğer davalar konusunda harekete geçmek için hazırlanmış liberal aktivistlerin çevrimiçi altyapısını oluşturmalarına katkıda bulunmuştur.

Diğer netroot kampanyaları Dean kampanyasından önce başlamıştır ve bugüne kadar devam etmektedir. Sözgelimi, San Francisco bölgesindeki yazılım şirketinin kurucuları 1997 yılında dostlarına ve iş arkadaşlarına e-postalar

İnternet üstünde bir video paylaşım servisi olan YouTube, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki siyasette rol oynuyor.
© AP Images/Cameron Bloch

göndermeye başlamışlardır; bu e-postalarda arkadaşlarından seçilmiş yetkililerini zamanın Başkanı Bill Clinton'a karşı yapılan suçlama sürecini bitirmeye ve diğer politika meselelerine "geçmelerini" çağrılarını istemişlerdir. E-posta kampanyası öyle büyük yankı uyandırmıştır ki, bu kurucuların dostları ve iş arkadaşları bu e-postaları diğer insanlara göndermeye başlamışlardır. Zamanla, bu küçük kampanya süregelen davalara, özellikle Irak'taki savaşı bitirmeye odaklanan sürekli bir halk politikası organizasyonu haline gelmiştir. MoveOn.org, e-posta tabanlı siyasi kampanyalarında yer alan milyonlarca İnternet kullanıcısıyla şimdi Amerika'daki en güçlü siyasi eylem komitelerinden biridir.

Demokratik Ulusal Kongre'deki yaygın yayın ve yazılı medya yazarlarının yanında blog'cular için özel bir bölüm hazırlanmıştır. "Blog'cunun Bulvarı", 2004 yılında, Boston (Massachusetts)'da ulusal siyasi kongreyi ilk kez canlı yayında haber yapmıştır.
© AP Images/Lauren Burke

UGC ve Sosyal Ağlar

2006 kongre seçimleri gerçekleştiğinde, 2008 seçim dönemi boyunca ortaya çıkacak olan şeylerin örneklerini temsil eden iki yeni İnternet akımı vardı. Önce, genellikle "kullanıcının ürettiği içerik" veya UGC (user generated content) tanımlanan bir patlama yaşadık. UGC, temelde amatörler tarafından oluşturulan metin, fotoğraf, sesli içerik ve video gibi her türlü çevrimiçi malzemedir. Saddam Hüseyin'in mobil telefonla çekilmiş idam sahnesi, uluslararası alanda bilinen bir UGC örneğidir. Irak hükümeti idam hazırlığını belgeleyen resmi bir video parçası yayınlamış olduğu halde, dünya çapında manşet olan malzeme, idamı izleyen biri tarafından çekilmiş bir UGC olmuştur.

YouTube (video) ve Flickr (fotoğraf) gibi multimedya içeriği paylaşımında uzmanlaşmış Web siteleri sayesinde,

İnternette kullanıcının ürettiği içerik sıkıntısı çekilmemektedir. 2006 yılında Pew İnternet ve American Life Project tarafından yapılan bir araştırmaya göre, 40 milyon Amerikalı çevrimiçi bazı UGC biçimlerini yayınlamış, yedi İnternet kullanıcısından biri de blog açmıştır.

Makak hareketi adlı bir UGC 2006 seçim dönemine damgasını vurmuştur.

Virginia Senatörü George Allen yeniden seçilmek için kampanya yürütürken, S.R. Sidarth adlı genç bir adam tarafından düzenli olarak takip edilmekteydi; Sidarth, Allen'in rakibi Jim Webb'in kampanyası için çalışıyordu. Sidarth'ın görevi, Allen'in halk içinde boy gösterdiği anları videoya çekmekti; böylece Allen'in alenen söylediği her şey kaydedilebilecek ve belki de Webb kampanyasında kullanılabilirdi. O yıl Ağustos ayındaki bir kampanya ziyaretinde, Allen mitinge katılanları Sidarth'ın varlığından açıkça haberdar etmiş, Sidarth'dan iki kez "Makak" şeklinde söz etmiştir. Hint asıllı Sidarth, Allen'in yorumlarının yer aldığı bu video klibi YouTube ve diğer Web sitelerinde yayınlamış, klip kısa sürede yüz binlerce İnternet kullanıcısı tarafından seyredilmiştir. Video çok geçmeden büyük bir kampanya meselesi haline gelmiştir; çünkü Allen "makak" kelimesini kullanması dolayısıyla kendisine yöneltilen suçlamalara karşı kendini savunmak zorunda kalmıştır; "makak" bir maymun cinsinin adıdır ve bir ırkı aşağılamak için kullanılmaktadır. Allen özür dilemiş ve bu kelimenin kendisi için hiçbir aşağılayıcı anlam taşımadığını belirtmiştir. Daha sonra, o yılın Kasım ayında Allen az bir oyla yeniden seçilme girişimini kaybetmiş, çok sayıda yorumcunun görüşü ise Sidarth tarafından çekilen bu UGC'nin Jim Webb'in Allen'a galip gelmesinde rol oynadığı yönünde olmuştur.

İkinci bir önemli akım olmasaydı, kullanıcının ürettiği içerik çevrimiçi siyasette belki de asla büyük bir güç olmayacaktı. Bu ikinci önemli akım, çevrimiçi sosyal ağların büyümesi idi. Çevrimiçi topluluklar, İnternetin ortaya çıktığı ilk günlerden itibaren bu sanal sahnedeki yerlerini almışlardır. Ne var ki son birkaç yıl içinde, gelişen teknolojinin kullanıcıların kendi içeriklerini yükleyip birbirleriyle iletişim kurmalarını daha kolay hale getirmesiyle, çevrimiçi toplulukların sayısı ve boyutları ciddi bir artış göstermiştir. MySpace ve Facebook gibi siteler, gençler ve üniversite öğrencileri tarafından kullanılan küçük topluluklardan on milyonlarca üyesi olan çevrimiçi santraller haline gelmiştir. Ipsos Inc'in Temmuz 2007'de sunduğu bir rapora göre, Amerikalı İnternet kullanıcılarının yüzde

24'ü geçen ay içinde bir sosyal ağda yer almış, bütün çevrimiçi kullanıcıların üçte biri ise video indirmiştir. 2006 seçimlerindeki adaylar, büyük sosyal ağ sitelerinde kişisel çevrimiçi profillerini oluşturarak, bazıları da kampanya reklamı ve diğer multimedya malzemeleri yükleyerek bu akımlardan yararlanmışlardır.

2008 Yılı için Çevrimiçi Yenilikler

2006 seçim dönemi, 2008'de göreceğimiz habercisi olmuştur. Bir önceki başkanlık seçimi kampanyasından itibaren, geleceğin adayları yalnızca kendi kampanyalarına özel olarak oluşturdukları sosyal ağlarla, sosyal ağ fenomeninde bir adım öne geçmiştir. Özellikle, Demokrat adaylar Barack Obama ve John Edwards oldukça büyük sosyal ağlarıyla öne çıkarak, bu araçları kendilerini destekleyenlere seslenmekte ve elbette katkıları kendi kampanya sandıklarına çekmekte kullanmışlardır.

Her iki büyük siyasi partinin adayları çevrimiçi videoyu seslendikleri kitle ile etkileşime geçmenin doğal bir yolu olarak benimsemiş, hatta bazıları adaylıklarını internet üzerinden yayınladıkları videolarla açıklayacak kadar ileri gitmiştir.

Adaylar kendi sosyal ağlarını oluşturmaya başladıkça, halkın içinden kişilerin de kendi ağlarını oluşturdukları, kendileriyle aynı görüşleri paylaşan kişilerle siyasi meseleleri tartıştıkları görülmektedir. "Kendin yap" sosyal ağları 2006'nın sonbaharında bile pek bilinmiyordu; ancak o zamandan bugüne kadar geçen kısa zaman dilimi içinde Ning.com gibi çevrimiçi araçlar herkesin tek bir alanda bir sosyal ağ oluşturmasını kolay hale getirmiştir. Artık kişilerin yanı sıra kısıtlı finansmana sahip yeni kampanyalar bir "netroot" tabanı oluşturmak için bu araçları kullanabilmektedir.

Yakın zamanda ayrıca özellikle kaynak sağlamaya yönelik sosyal ağ gelişmeleri gözlenmiştir. Bunların en ilginç Change.org adlı bir sitedir. Başta kişileri yardım kampanyaları çerçevesinde bir araya getirmek üzere kurulmuş olan bu sosyal ağ, yapısını yeniden tasarlayarak kişileri siyasi dava veya adayları desteklemek üzere bir araya getirmeye başlamıştır. Sözgelimi, kendi silahını kullanma hakkını savunan bir grup aktivist, bu siteyi gayri resmi bir siyasi eylem komitesi olarak kullanabilir ve kendi politikalarını kabul eden adayları desteklemek için kaynak sağlayabilir. Şayet gerçek aday henüz seçilmemişse, ilgili siyasi parti adayı belirleyinceye dek Change.org parayı emanette tutacaktır. Bir aday bu çevrimiçi aktivistlerden parayı resmi olarak aldığı anda ise, adayın rakibine Change.org'un parasını diğer adayın aldığı belirten bir yazı gönderilir, böylece rakip adaya mesele karşısındaki duruşları nedeniyle vatandaşların rakip aleyhine para sağladığı konusunda bilgi verilir.

Özetle, 2008 yılı Seçim Kampanyası henüz bir sonuca bağlanmamış olsa da, kesin olan bir şey vardır. İnternet, adaylarla ABD seçmenlerinin birbirleriyle etkileşimini sonsuza dek değiştirmiştir. En başarılı bir veya iki adaydan daha fazlası kaynak sağlama konusunda başarılı olabilir ve adaylar halkın kendilerine verecekleri mesajları kontrol edemezler. Halk sesini duyurmak için Web 2.0 araçlarını benimsemiştir; artık bütün mesele adayların halkı ne kadar iyi dinlediğidir.

2003 yılında, zamanın Beyaz Saray İletişim Müdürü Dan Bartlett, Beyaz Saray'dan doğrudan ABD vatandaşlarına bağlanılarak yapılan canlı bir sohbet.
© AP Images/Charles Dharapak

Yeni Oy Kullanma Teknolojisi: Sorun mu yoksa Çözüm mü?

Paul S. DeGregorio

Hindistan'da, bir oy kullanma memuru Mayıs 2007 seçiminden önce elektronik oy kullanma makinelerini kontrol ediyor.
© AP Images/Rajesh Kumar Singh

Diğer pek çok demokrasi gibi, ABD de bütün vatandaşlarının özgürce, kolayca ve güven içinde oy kullanabilmesi için seçim işlemini geliştirmeye çalışmaktadır. Bu bölümde bir seçim uzmanı ABD hükümetinin ülke çapında oy kullanma işlemini kolaylaştırmak için yaptığı faaliyetleri anlatıyor, ayrıca teknoloji seçim idaresinin genelinde yer almaya başlarken, elektronik oy kullanma sistemlerinin vaat ve tuzaklarını ele alıyor. Paul S. DeGregorio, ABD Seçim Destek Komisyonu'nun eski başkanıdır, kendisi 20'den fazla ülkede seçim uzmanı olarak 22 yıl çalışmıştır.

Help America Vote Act'ın isteği üzerine (Amerika Oy Kullanma Eylemine Yardım Et), yeni teknoloji artık engelli seçmenlerin de oy kullanabilmesini sağlıyor.
© AP Images/Home News Tribune/Keith Muccilli

oy kullanma yerlerinde yasa gereği engelli seçmenlerin gizlilik içinde ve bağımsızca oy kullanabilmesini sağlayan bir oy kullanma cihazı bulunması zorunludur. Dolayısıyla, görme engelli bir seçmen kulaklık takıp ekran veya butona dokunmak suretiyle gizlilik içinde oyunu kullanabilmektedir. ABD, dünyada bu tür bir yaptırım olan tek ülkedir.

Son on yıl içinde, dünyada oy kullanma işlemine önemli ölçüde odaklanılmaya başlanılmıştır. Zengin - fakir, gelişmiş—az gelişmiş olsun, çoğu ülke liderini seçmek için yeni teknolojiler kullanmaktadır. Dünyanın en büyük demokrasisi olan Hindistan'daki seçmenler, oylarını elektronik bas-buton teknolojisiyle kullanırken, Batı Yarıküre'nin en fakir ülkesi olan Haiti'deki seçmenler oylarını modern bir fotoğraflı kimlik kartı ve baş parmağı izi ile kullanıyorlar. Hatta Estonya'daki seçmenler şimdi dünyanın her yerinden oylarını İnternet üstünden kullanabilmek için akıllı kart kullanabiliyor; galiba bu yüzden ülkelerini E-stonya olarak tanıtmaktan hoşlanıyorlar!

ABD'de oyların yüzde 90'ı aşkın bir bölümü elektronik yöntemlerle kullanılmakta veya sayılmaktadır. Artık bütün

Başka özel ihtiyaçları olan seçmenler, sözgelimi İngilizceyi anadili olarak konuşamayanlar da bu yeni teknolojiden yararlanmaktadır. California, Los Angeles’da oy pusulaları sekiz farklı dilde sunulmaktadır. Yeni teknolojilerin fiziksel açmazları olan veya dil engeline takılan seçmenler için büyük bir yardımcı olabileceği açıktır. Bu yeni seçim teknolojilerinin büyük çoğunluğu ve daha fazlası son 10 yıl içinde seçim sistemine dâhil olmuştur. Her yıl daha fazla ülke oy kullanma işlemini toplumun bütün kesimlerine ulaştırabilmek için yeni teknolojiler sunmaktadır.

Peki, bu yeni teknolojiler daha çok sayıda seçmen katılımını sağlayıp daha az katılımı engelliyor mu? Toplumun bütün kesimler tarafından güvenle karşılanıyorlar mı? Yoksa daha fazla soruna neden olup belli seçmenler için adil olmayan bir avantaj mı sağlıyorlar? Bunlar hali hazırda her bir ülkede ve uluslararası platformda tartışılan meselelerdir.

ABD Seçim Sürecinin Geliştirilmesi

ABD seçim süreci, 2000 yılı başkanlık seçiminde, altı haftalık bir süre içinde başkanlığı kimin kazanacağını belli olmaması üzerine ülke çapında ve dışarıda inanılmaz dikkat toplamıştır. “Asılı”, “hamile” ve “gamzeli” kart terimleri, dünya çapında kullanılan terminolojinin bir parçası olmuştur. ABD’deki seçimlerin idaresi, bir dönüm noktası niteliği taşıyan olaydan sonra uzun bir yol kat etmiştir. 2002 yılında, ABD Kongresi, HAVA olarak bilinen ve seçim sürecini geliştirmek için tarihinde ilk kez 50 eyalet, Kolombiya Bölgesi ve ABD mntıklarına federal yardım sağlayan tarihi Help America Vote Act yarasını kabul etmiştir. Hatta 200 yıllık Amerika tarihine nazaran ABD’de son yedi yıl içinde daha fazla seçim yasası ve yönetmeliği yürürlüğe girmiştir.

Hollanda, İngiltere, Japonya ve diğer birkaç ülkeye benzer olarak, ABD’de yapılan seçimlerin tümü yereldir; yani bu seçimler yerel yetkililer tarafından idare edilir ve seçmenlerin hangi yöntemle oy kullanacağına ilişkin kararların büyük çoğunluğu yerel yetkililer tarafından alınır. HAVA, eyalet seçimi yetkililerine yerel kurumları yönetmesi ve düzenlemesi için daha fazla yetki vermiştir. Çoğu eyalette, parti üyesi olarak seçilmiş bir eyalet sekreteri en büyük seçim yetkilisidir. Aralarında New York ve Illinois’in bulunduğu daha az eyalette ise tarafsız bir seçim kurulu oy kullanma işlemini yönetmektedir. Yüzde 70’in üstünde yerel seçim yetkilisinin ilçe sekreteri, ilçe denetimcisi ve seçim denetçisi gibi unvanlara sahip kişilerin parti üyesi olmaları nedeniyle seçilmesi bakımından ABD’nin dünyada bir benzeri daha yoktur. Bu yetkililer her dört yılda bir seçmenler tarafından hesap vermeye çağılır.

Help America Vote Act, seçim idaresine ulusal biçimde odaklanmayı sağlamak amacıyla ABD Seçim Destek Komisyonu (EAC) adında bir birim oluşturmuş ve Amerika tarihinde ilk kez seçim sürecini geliştirmek için federal fonlara 3 milyar doları aşkın bir kaynak ayırmıştır. Çalışmalarına 2003 yılının sonlarında başlayan EAC [<http://www.eac.gov/>], başkan tarafından atanan ve ABD Senatosu tarafından onaylanan iki Demokrat ve iki Cumhuriyetçiden oluşan dört kişilik bir organdır. Bendeniz EAC’nin ilk görevlileri arasında bulundum ve 2006 yılında bu organın başkanlığını yaptım.

EAC fonları dağıtmanın yanı sıra, teknolojinin oy kullanma işleminde kullanılmasına ilişkin yeni standartlar koymakta, bu standartlara diğer ülkeler tarafından da sıkıca uyulmaktadır. EAC, National Institute of Science and Technology (Ulusal Bilim ve Teknoloji Enstitüsü) [<http://www.vote.nist.gov/>] ile birlikte çalışarak güvenlik ve insan faktörü üstüne odaklanan önemli ve yeni oy kullanma sistemi talimatları oluşturmuştur. Bu talimatlar, eyaletlerin her seçimde milyonlarca seçmen tarafından kullanılan elektronik cihazların güvenilirliğini ve kullanılabilirliğini sağlamasına yardımcı olmaktadır. EAC ayrıca seçim teknolojisinin yönetim yönüne odaklanmış olup seçim yetkililerinin e-oy kullanma sistemlerinin önemli öğelerini yönetmesine yardımcı olması için tasarlanmış birkaç önemli belge oluşturmaktadır; bunların arasında mantık ve doğruluk testi de bulunmaktadır. Geçtiğimiz yıllarda, çok sayıda Avrupa ülkesinin elektronik oy kullanma cihazlarına yönelmesiyle, Avrupa Konseyi de [<http://www.coe.int/>] elektronik oy kullanma sistemleri için benzer standartlar sağlamak amacıyla bir proje teşebbüsünde bulunmuştur.

Belki de seçim yetkililerinin karşılaştığı en büyük güçlük, oy pusulası çalışanlarıyla seçmenleri yeni oy kullanma teknolojileri konusunda eğitme sürecidir. Oy pusulası çalışanlarının ortalama yaşının 72 olduğu ABD’de, kontrol edilip taşınması gereken bilgisayar hafıza kartlarına sahip elektronik cihazların devreye girmesi, ulusal bir seçimin

California, San Jose’de oy pusulaları federal Oy Kullanma Hakları yasasına uygun olarak İngilizce, İspanyolca, Çince ve Vietnam dilinde sunulmaktadır.
© AP Images/Paul Sakuma

yapılması için gereken 1.3 milyon çalışanın bulunmasında sıkıntı yaşanmasıyla sonuçlanmıştır. ABD bu konuda, seçimlerde çalışmak üzere 18 yaş grubundaki kişilerin alındığı Belçika'nın izinden gidebilir.

Gelecekte İnternet mi Oy Kullanacak?

İnternetin dünya çapında ve çoğu ülkede giderek insan hayatının bir parçası olmasıyla, e-demokrasi de insan hayatında yerini alan ve hızla yayılmaya başlayan bir kavram olmaya başlamıştır. Özel sektör gibi, adaylar, siyasi partiler ve hükümet organları da mesajlarını halka iletmek ve halkın cevabını alabilmek için İnterneti kullanmaktadır. İçlerinde Estonya, Hollanda, İsviçre ve İngiltere'nin de bulunduğu birkaç ülke, artık vatandaşlarının İnternet aracılığıyla oy kullanmasına izin vermektedir. İngiltere, Swindon'da Mayıs 2007'de yapılan seçimlerde, seçmenler Everyone Counts [<http://www.everyonecounts.com/>] tarafından geliştirilen güvenli bir teknolojiyi kullanarak telefonla ve İnternet üzerinden, halk kütüphanelerinde, posta, oy pusulası yoluyla veya bütün Swindon içinde 65 yere yerleştirilen 300 dizüstü bilgisayardan birini kullanmak suretiyle oylarını kullanabilmişlerdir. Swindon, İngiltere hükümeti tarafından desteklenen en hırslı ve en başarılı oy kullanma pilot sahası olmuştur. Küresel ve mobil bir toplumda, yurt dışında yaşayan herhangi bir ülkenin vatandaşları seçimlere katılma konusunda güçlüklerle karşılaşmaktadır. Bu güçlüğü yenmek için, bu sonbahar Avustralya ordusundaki seçmenler parlamento için verecekleri oyları İnternet üzerinden kullanacaktır. Yurt dışında yaşayan yaklaşık 6 milyon Amerikalı oy kullanırken çok sıkıntı çekmiştir; çoğu oy kullanma hakkından yararlanmak için hantal bir posta işlemini kullanmak zorunda kalmıştır. Overseas Vote Foundation [<http://www.overseasvotefoundation.org/>] ve EAC, yurt dışında yaşayan ve oy kullanmaya çalışan dört kişiden birinin oyunun sayılmadığını tahmin etmektedir. ABD Federal Oy Kullanma Destek Programı'nın [<http://www.fvap.gov/>] bu süreci iyileştirmek için sarf ettiği çabalar bir nebze faydalı olmuştur; ancak ABD Government Accountability Office (Hesap Verilebilirlik Dairesi) [<http://www.gao.gov/>] tarafından yakın zamanda sunulan bir rapor, bu konuda daha fazla şeyin yapılması gerektiğini göstermektedir.

4 saat içinde (73 milyon) 2004 başkanlık seçimini kazanan adaydan daha fazla oy alan (62 milyon) ABD'nin en popüler televizyon programı American Idol'le bakınca, daha genç Idol seçmenlerinin başkanlık seçimlerinde oy kullanacak yaşa geldiklerinde aynı mobil teknoloji tipini kullanmayı talep edeceklerini tahmin etmek hiç de zor değil.

Seçimlerde büyük oranda teknoloji kullanımının başlamasıyla birlikte, elektronik oy kullanma konusunda da büyük oranda inceleme ve şüphecilik ortaya çıkmıştır. Amerikalıların 1980'lerin sonundan itibaren elektronik oy kullanma cihazlarıyla seçimlerde yer almalarına rağmen, elektronik oy kullanma cihazlarını, özellikle belge takip özelliği olmayanları sorgulamak, hatta bu cihazlara karşı çıkmak amacıyla çok sayıda grubun örgütlenmesi ancak HAVA'nın parlamentodan geçip e-oy kullanma işleminin ABD ve dünya çapında yaygınlaşmasıyla başlamıştır. Ayrıcalıklı oyların elle sayımının bir hafta sürebileceği İrlanda'da, bu işlemi hızlandırmak amacıyla e-oy kullanma yöntemine gidilmiş; ancak başarılı olunamamıştır.

Texas First Lady'si Anita Perry, Kasım 2006'da Austin'deki Travis İlçe Adliyesi'nde erkenden oyunu kullanıyor.
© AP Images/Harry Cabluck

Seçimlerin gözlemlenmesinde ve değerlendirilmesinde yer alan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı'nın Demokratik Girişimler Dairesi (Office of Democratic Initiatives) ve İnsan Hakları [<http://www.osce.org/>]; IFES (eski adıyla International Foundation for Election Systems/Uluslararası Seçim Sistemleri Kuruluşu) [<http://www.ifes.org/>]; Carter Center [<http://www.cartercenter.org/>] ve Electionline [<http://www.electionline.org/>] organları gibi uluslararası kurum ve diğer örgütler, e-oy kullanma yönteminin yer aldığı seçimlerin özgürce ve adilce yapılıp yapılmadığını belirlemek için yeni yöntemler geliştirmek zorunda kalmıştır. Kâğıt pusulaların elle sayılmasını seyretmek ayrı dert, bir oy elektronik olarak kullanılmasını gözlemlemek ayrı dert doğrusu.

Kolektif demokrasilerimizde yayılan yeni seçim teknolojisinin seçmenleri güçlendirdiği, daha fazla katılımı sağladığı ve çoğu durumda sonuçlar değiştirilmeden bu sonuçları bildirmesi suretiyle şeffaflığı sağladığı kesindir. Peki, bu durum sonuçlara duyulan güveni de arttırmış mıdır? Bu soru ancak seçim reformu ve teknolojinin kullanımı bütün dünyada tartışılmaya devam ettikçe cevaplanabilecektir. Ne var ki, teknolojinin günlük hayatımızı geliştirdiği gibi oy kullanma yöntemimizi de geliştirmeye devam edeceği aşikârdır.

İlk Kez Oy Kullanmak

Rebecca Zeifman

İlk kez oy kullanan iki genç Amerikalı oy kullanmanın kendileri için ne ifade ettiğini anlatıyor ve ilk kez oy kullanma heyecanlarını bizlerle paylaşıyor. Rebecca Zeifman, ABD Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Enformasyon Programları Dairesi'nde yazı işleri görevlisidir.

Oy kullanma hakkı, bir demokrasideki en önemli imtiyazlardan biridir. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Amerikan vatandaşı olan ve 18 yaşını doldurmuş bulunan herkes oy kullanma hakkına sahiptir.

İlk kez oy kullananlar için, ilk oy kullandıkları an tarihi bir andır. Bu onlar için anayasayla korunan haklarını kullanma ve siyasi karar alma sürecinde yer alma fırsatıdır.

Bu yazıda, biri oy kullanma yaşına henüz gelmiş bir öğrenci, diğeri ise yakın zamanda ABD vatandaşı olmuş iki seçmen, ilk kez oy kullanma deneyimlerini bizlerle paylaşıyor.

Joanna Fisher, Charlotte, Kuzey Carolina'da yaşayan 20 yaşında bir üniversite öğrencisi. Yılıının dokuz ayını Waterville, Maine'deki okulunda geçiriyor. İlk kez 2005 yılında, Maine eyalet seçimlerinde oy kullanmış.

Fisher'ın ilk fırsatta oy kullanacağından hiç şüphesi yoktu. "Reşit olduğumda bir seçim olursa, oy kullanmak için mutlaka kaydolacağımı biliyordum," diyor Fisher. "Bizim ailede siyaset konuşulur, ülkede neler olup bittiği takip edilirdi."

Fisher daha oy kullanacak yaşa gelmeden önce siyasi süreçte yer almış. 2004 başkanlık seçimi sırasında 17 yaşındaymış; yani yasal olarak oy kullanmaya hak kazanacağı yaştan sadece bir yıl geride. Fisher oy kullanmak yerine ABD Senato adayı Erskine Bowles için memleketi Charlotte'da kapı kapı dolaşıp broşür dağıtmış. Okulunda da gönüllü olarak kendinden büyük sınıf arkadaşlarının kaydolmasına yardım etmiş. "Bu [seçim] benim için gerçekten çok önemliydi; o seçimde oy kullanmadım; ama çok çalıştım," diyor.

Fisher 18'ini doldurunca, kaydolmak için kolları sıvamış. "Anne-babam bana 'Kaydolman gerek,' bile demediler," diyor Fisher. "Yapmam gerekenin bu olduğunu kendi kendime biliyordum."

Green Bay Press-Gazette muhabiri, yeni ABD vatandaşı ve yeni bir seçmen olan Malavika Jagannathan, haber odasında çalışıyor... Malavika Jagannathan'ın İzniyle

Charlotte, Kuzey Carolina'da yaşayan ve ilk kez oy kullanacak olan Joanna Fisher okul yurduunun dışında. Joanna Fisher'ın İzniyle

Joanna 8 Kasım 2005'te kaydoldu ve ilk oy pusulasını daha sonra kullandı. "İlk oy kullandığım seçim sadece Waterville seçimiydi. Belediye başkanı, komiser gibi gerçekten yerel yetkilileri seçecektik," diyor Joanna. "Kuzey Carolina ehliyetimi gösterdim [kimlik için]. Sadece üç dakikamı aldı, sonra da oy kullandım." Bu ilk seçimden sonra Fisher tekrar oy kullanmış; bu kez Kasım 2006'da eyalet valisini seçecekti. Şimdi 2008 seçimlerini dört gözle bekliyor. "Oy kullanacağım için çok heyecanlıyım; çünkü ilk kez bir başkanlık seçiminde oy kullanacağım," diyor. "Bir başkanın görev süresi dört yıl; ayrıca başkanımız hem bizim hem de diğer ülkeler için bizim ulusal imajımız."

23 yaşındaki Malavika Jagannathan da ilk kez oy kullanacağı için aynı heyecanı duyuyor. Green Bay, Wisconsin'de Green Bay Press-Gazette muhabirliği yapan

Jagannathan işi gereği seçimleri haber yapmayı sevmiyor; ancak seçime katılmadan da duramayacak.

Aslen Hindistan'ın Bangalore şehrinden olan Jagannathan 1995 yılında ailesiyle birlikte Amerika'ya taşınıp Texas'taki College Station'a yerleşmiş. Ailesi, daha küçük yaşlarda ona siyasi katılımın önemini öğretiyor. "Annem hep pasaportlarımız başka bir ülkeye ait olsa da, içinde bulunduğun toplumda aktif bir katılımcı olmalısın, derdi," diyor Jagannathan.

Fisher gibi Jagannathan da oy kullanacak yaşa gelmeden çok önce siyasete katılmış. Lisedeyken Demokrat Parti ile Yeşil Parti için gönüllü olmuş ve broşür dağıtıp okula seçmen kayıt gezileri düzenlemiş. "Şu küçük kabinleri kuruyordum; ama onları [öteki öğrencileri] kaydedemiyordum; çünkü ben de oy kullanmak için kaydolmamıştım," diyor Jagannathan.

Jagannathan, Amerikan vatandaşı olmamasının siyasette aktif olarak yer almasında büyük rolü olduğunu düşünüyor. "Yapamayacağımı [oy kullanamayacağımı] biliyordum; ama oy kullanmaktan başka şeyler yaparak da katkıda bulunabilirdim," diyor. "Galiba biraz da bu yüzden siyasetle ilgilendim."

Jagannathan 14 Aralık 2006 tarihinde Amerikan vatandaşlığına geçmiş. Ertesi gün Green Bay belediye binasına gidip "Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı mısınız?" diye soran seçmen kayıt uygulamasındaki "Evet" butonunu kontrol etmiş.

Bir sonraki seçime yaklaşık iki ay olmasına rağmen, Jagannathan kaydolmak için sabırsızlanıyormuş. "Oy kullanmaktan uzun süredir bahsetmekte olduğumu fark ettim; o yüzden yapmam gereken ilk şey kaydolmaktı," diyor.

İki ay sonra, Jagannathan bir yerel seçimle birkaç halk oylamasında oy kullanmış. "Çok heyecanlıydım. Oturduğum evin çok yakınında bulunan bir kilisede oy kullanıyorum, burayı bu küçük yaşlı hanımlar çekip çeviriyor. Onlara ilk kez oy kullanacağımı söyleyince onlar da heyecanlandılar," diyor Jagannathan.

West Virginia Üniversitesindeki öğrenciler Kolej Cumhuriyetçileri posterini açıyorlar, Morgantown.
© AP Images/Lingbing Hang

Muhabir olarak birkaç seçimi haber yaptıktan ve siyasi bir parti için gönüllü olarak çalıştıktan sonra, seçimlerde nihayet bir seçmen olarak yer almak büyük rahatlıktı. "Galiba oy kullanmak içimde ukte olmuş; özellikle Kasım 2006 seçimlerinden sonra, bir kenarda oturup seçimleri haber yapmak ama oy kullanamamak beni çıldırtıyordu; o yüzden küçük bir seçimde kullanmış da olsam, sonuçta oy kullandım ve biraz teselli buldum," diyor.

O gün desteklediği adayların hepsi kazanamasa da, Jagannathan bundan sonra her seçimde oy kullanacağına dair arkadaşlarına ve ailesine şeref sözü vermiş. "Bu tıpkı bir şeyin parçası olmak gibiydi," diye açıklıyor o anki duygularını. "Uzun süre bu hakka sahip olamamanın bu hakkı daha da önemli kıldığını fark ettim." Jagannathan, yeni vatandaşların oy kullanma hakkına ABD'de doğan vatandaşlardan daha çok değer verebileceklerini düşünüyor. "Sanırım bu haklarla doğduğunuz zaman, onları bu kadar çok düşünmezsiniz," diyor. "Bu hakka sahip olmadan yaşayıp da sonradan kazandığınızda, bu hak daha da önemli oluyor."

Kongre Seçimleri

L. Sandy Maisel

Kongre üyeleri Temmuz 2006'da Irak'tan dönmelerinin hemen ardından Beyaz Saray'da Başkan Bush ile yaptıkları toplantıdan sonra muhabirlerle konuşuyor.
© AP Images/Lawrence Jackson

Kongre üyelerinin seçilmesi ABD halkı için Başkan'ın seçilmesi kadar önemlidir. Bu bölümde ABD Kongresi'nin oluşumu, kongre seçimlerinde ortaya çıkan faktörler ve 2008 seçimlerinin ABD hükümeti politikası üstündeki olası etkileri ele alıyoruz. L. Sandy Maisel Waterville, Maine'de bulunan Colby Koleji'nde siyasi bilimler profesörüdür. ABD'deki vatandaşlar 4 Kasım 2008'de oy kullanmaya gidecekleri zaman, sadece Başkan için değil, aynı zamanda Temsilciler Meclisi'nin 435 üyesi ile ABD Senatosunun üçte biri için de oy kullanacaklar. Bütün dikkatler başkanlık seçimi üstünde toplanmış olsa da, kongre seçimleri de aynı derecede önemlidir.

ABD Anayasası tarafından belirlenen hükümet sisteminde, yasama ve yürütme kolları karar verme işlemini paylaşır. Şayet başkanlık ve Kongre her daim aynı partinin tekelinde olsaydı ve parti üyeleri disiplinli bir şekilde liderlerinin yolundan gitseydi, güçler ayrılığı pek de önemli olmayacaktı. Ne var ki böyle bir durum söz konusu değildir. Yönetim güçleri, federal hükümetin seçilmiş iki kolunun farklı kişilerden oluşması (yani yürütme kolunda hiçbir ABD Senatörü veya temsilciler meclisi üyesi aynı anda hizmet veremez) ve ofiste hizmet edenlerin farklı seçimlerde seçilmesi (seçimler aynı gün yapılırsa da) yönüyle ayrılır. Vatandaşlar bir partiden başkan, başka bir partiden bir senatör ve bu partilerden ya da üçüncü bir partiden bir Kongre üyesi için oy kullanma seçeneğine sahiptir. Bir siyasi partinin Beyaz Saray'a, diğer partinin ise Kongre'nin her iki kanadına hâkim olması yalnızca muhtemel değil, aynı zamanda yaygın bir durumdur. Böyle bir durum "bölünmüş hükümet" olarak adlandırılmaktadır. Üstelik Kongre üyeleri ve Senatörler yeniden seçilmek için parti liderlerine bağlı değildir ve bu bağımsızlıklarını partideki konumları karışıklık gösterse de, kurucularının yararı için oy kullanarak sık sık ifade ederler.

Kongre'nin Oluşumu

Kongre iki kanattan oluşur: Temsilciler Meclisi ve Senato. Temsilciler Meclisi, üyelerinin nispeten küçük bölgelerden her iki yılda bir yapılan seçimlerle büyük oranla seçilen kişilerden oluşması bakımından halka en yakın kanattır. En kalabalık eyalet olan California'nın bugün Temsilciler Meclisi'nde 53 sandalyesi vardır. Nüfusun en düşük olduğu yedi eyaletin her birinin ise bir sandalyesi vardır.

Senato, eyalet çıkarlarını yansıtmak üzere tasarlanmıştır. Nüfusu ne olursa olsun, her eyaletin iki senatörü vardır. Senatörlerin görev süresi altı yıldır; Senato sandalyelerinin üçte birinin her iki yılda bir yeniden seçime gireceği şekilde bir düzenleme vardır. Başta, Senatörler eyalet yasama organı tarafından seçilmekteydi; ancak 1913 yılından itibaren Senatörler çoğunluğun oyuyla seçilmeye başlanmıştır.

Kurucular, daha uzun görev süresi için dolaylı olarak seçilmeleri nedeniyle Senatörlerin halkın talep ve isteklerinden uzak kalacaklarını düşünmüştür. Çoğu insan bugün bu durumun geçerli olup olmadığını sorgulamaktadır.

Senatör ve Temsilciler Meclisi'nin güçlerinin eşit olmasına karşın, Senato sandalyesinin Temsilciler Meclisi sandalyesinden daha saygın olduğu düşünülür: Çünkü temsil ettikleri bölge daha büyük (en küçük yedi eyalet bir istisnadır; buralarda büyüklük aynıdır), görev süresi daha uzundur. Ayrıca sayıları az olduğundan senatörler ulusun dikkatini daha çok çekerler.

Temsilciler Meclisi ve Senato seçimleri aynı kurallar

kapsamında işler; yalnızca eyaletten eyalete küçük değişiklikler görülür. Bir eyalette faal olan Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerle diğer partiler ön seçimler aracılığıyla adaylarını belirleyebilirler. Bağımsız adaylar dilekçe ile oy pusulasında yer alabilir. Kasım genel seçiminin galibi en çok oya sahip olan adaydır; bunun için çoğunluğa ihtiyaç yoktur.

Kongre Üyelerinin Seçiminde Rol Oynayan Faktörler

Kongre seçimlerini belirleyen üç temel madde vardır: Bölgenin yandaşlığı, hali hazırda görevde bulunan birinin olup olmadığı ve günün meseleleri. ABD siyasi sistemi rekabetçi bir iki partili sistem olarak tanımlanmaktadır. Demokrat ve Cumhuriyetçi partiler 19. Yüzyılın ortasından bu yana ABD'nin siyasi hayatına egemendir. Son yıllarda Kongre'ye seçilenlerin yüzde 99'undan fazlası ya Demokratlardan ya da Cumhuriyetçilerden olmuştur. Tek üyeli bölgeleri ve çoğunlukla kazanan üyeleri olan bir sistem, iki partili bir sistemi destekler. Oranlı temsil sisteminden yararlanan bir üçüncü parti veya bağımsız adayların başa baş mücadelelerde pek şansı yoktur. Tıpkı başkanlık yarışı gibi, Kongre'de yer alma yarışı da son yıllarda oldukça hararetli bir mücadele haline gelmiştir. Ne var ki, bu mücadele her bölge ve her eyalette aynı hararetiyle sürmez. Bazı bölgeler, hatta bazı eyaletler büyük ölçüde bir partiyi ya da diğerini destekler. Sözgelimi, Massachusettes'de genellikle Demokratlar, Wyoming'de ise Cumhuriyetçiler kazanır. Elbette arada istisnai durumlar ortaya çıkar; ancak hiçbir siyasetçi bölge veya eyalet seçmenlerinin genel yandaşlığını bilmeden 2008 kongre seçimlerine katılmayacaktır.

Seçim sonuçları, birinin görevde olup olmamasıyla açıklanabilir. Otuz yılı aşkın süredir, yeniden seçilmek için çalışan Temsilciler Meclisi'nin görevli üyelerinin yüzde 95'ten fazlası başarılı olmuştur. Görevli ABD senatörleri de yeniden seçilmeyi başarmıştır. Pek çok sandalyenin parti değiştirdiği seçimlerde bile, hiçbir görevlinin yarışmadığı sandalyelerde daha fazla parti değişikliği olmaktadır. Temsilciler Meclisi ve Senato üyeliği için yarışmak amacıyla parti adaylığı arayan potansiyel adaylara baktığımızda bu faktörlerin etkisini görürüz. Kendileri için kıran kırana bir mücadelenin yapılacağı sandalyelerde (yani Demokratlar ve Cumhuriyetçiler arasındaki bir bölgede hiçbir görevlinin yarışmadığı sandalyeler), büyük olasılıkla her partinin ön seçiminde çok fazla aday olacaktır. Bir sandalye açıksa; ancak bölgeye bir tek parti egemense, bu partinin ön seçiminde hararetli bir mücadele görülecek; ancak diğer partide ya küçük bir rekabet olacak ya da hiç olmayacaktır. Son olarak, eğer bir görevli tekrar seçilmek için yarışıyor, kendisi ciddi bir rekabetle karşılaşmayacaktır; diğer partideki parti liderleri ise bu adaya karşı yarışacak birini bulmak için çabalamak zorunda kalabilir. Bu genellemelerin her biri Senato için Temsilciler Meclisi

Seattle, Washington'da duyarlı bir vatandaş olan Kathy Roseth, bir eğitim programı tasarısının seçimde oy alması için dilekçe topluyor.
© AP Images/Elaine Thompson

için olduğundan daha az geçerlidir; çünkü Senato sandalyeleri daha değerli görülmekte ve çok az seçim sonucu önceden tahmin edilebilmektedir.

2008 yılında yeni bir Başkan seçilecek, yarış sahasına ulusal meseleler (Irak'taki savaş, terör, göç politikası, enerji bağımlılığı) hâkim olacaktır. Başkan Bush'un seçmenler arasındaki onaylanma derecesi düşük kalmaya devam ettiği takdirde, bu meseleler Kasım seçimine çözümlenmemiş olarak girecektir; dolayısıyla Demokratlar başa baş mücadelede avantajlı duruma geçebilirler.

Hükümet Nasıl Etkilenebilir

Irak savaşı konusunda uzman olan Patrick Murphy 2006 ara dönem seçimlerinde kongrede bir sandalye kazanmak için kampanya çalışmalarını sürdürüyor, Philadelphia, Pennsylvania.
© AP Images/H. Rumph, Jr.

2006 kongre seçimlerinin ardından, bölünmüş hükümet Washington'a damgasını vurmuştur; Temsilciler Meclisi ve yasama kanadına Cumhuriyetçiler, Senato'daki keskin bir ayrıma rağmen Kongre'nin her iki kanadına ise Demokratlar hâkim olmuştur.

Cumhuriyetçiler hali hazırda 2008 yılında kendileri için yarışılacak 34 Senato sandalyesinin 22'sine sahiptir. Demokratların elde ettiği cüzi sandalye sayısı bile partiye Senato çoğunluğu kazandırmayacaktır. Senato kuralları önemli kararların alınması için 60 oy almayı gerektirmektedir ve Demokratların bu rakama ulaşması nerdeyse imkânsızdır.

Demokratlar, Cumhuriyetçilere nazaran Temsilciler Meclisi'nde yaklaşık 30'un üstünde sandalyeye sahiptir. Hali hazırda görevli olan çoğu üyenin seçimle ilgili planı değişiklik gösterse de, yaklaşık 25 temsilciler meclisi üyesinin bu Kongre'den sonra yerini boşaltma olasılığı

yüksektir. Bu sandalyelerin çoğu (hatta belki de 2006 yılında Cumhuriyetçilerin sandalyelerini alan 25 Demokrat sandalyesi) için 2008'de kıran kırana bir yarış yapılacaktır. Demokratların bu yarışta fazla avantajı yok gibi görünmektedir, belki çoğunluklarına küçük bir katkıda bulunabilirler; ancak bu katkı onlara yönetimde istedikleri kararları alacak çoğunluğu sağlamaz.

Önümüzdeki kongre seçimlerinin sonucunda, 2008 yılında bir Cumhuriyetçi başkan seçilirse, bu başkan Kongre'nin her iki kanadının çoğunluğuna hâkim olan güçlü bir muhalefetle karşılaşabilir. Bir Demokrat başkan seçilirse, bu başkan kendi partisinin egemen olduğu bir Kongre'yi yönetebilir; ancak bu Kongre'de önemli politika girişimlerine karşı çıkacak kadar güçlü Cumhuriyetçiler olacaktır.

Güçler ayrılığına, önemli denetim ve denge mekanizmalarına sahip ve yasama seçimi sonuçlarının çoğunluğunun ulusal eğilimler yerine görevli üyelerin gücüyle belirlendiği bir yönetim sisteminde, ulusal politikanın değişmesi yavaş bir biçimde gerçekleşir. Anayasa'yı hazırlayanlar da bunu amaçlamıştır. 2008 seçimine kritik meseleler hâkim olacaktır. Yeni başkan bazı meselelerde kongrenin görüş birliği olmadan hareket edebilse de, daha fazla meselede ABD hükümetinin politikaları genelde sadece küçük ölçüde değişecektir.

Değişen ABD Seçmeni

Daniel Gotoff

Bu siyasi aktivist Güney Amerika seçmen kaydına para akıtmayı umuyor ve insanları oy kullanmaya teşvik ediyor, Colorado. © AP Images/Ed Andrieski

Yakın zamanda yapılan seçim anketleri, ABD vatandaşlarının 2008 yılı başkanlık seçimlerine hazırlanırken sahip oldukları endişe, inanç ve fikirleri ortaya çıkarmıştır. Seçmenler terörist tehditler karşısında endişe duymakta, iç meselelerde karamsarlığa kapılmakta ve hükümet reformlarına ilgi duymaktadır. Bu bölümde, bir Demokrat anketör, "Kökten değişime genelde sıcak bakmayan ABD seçmeni, şimdi gidişatın değişmemesi konusunda daha endişeli" diyor. Daniel Gotoff Washington D.C.'de bulunan Lake Research Partners'in bir ortağıdır.

2008 başkanlık seçimi yaklaştıkça, ABD seçmeni kendini benzersiz ve kargaşa dolu bir durumun içinde buluyor. Anketler, ülkenin Amerikalıların büyük çoğunluğunun şimdi karşı çıktığı bir savaşın içinde bulunduğunu gösteriyor. 11 Eylül 2001'den yaklaşık altı yıl sonra, halkın bilincinde hâlâ başka bir terörist saldırının korkusu var. Seçmenlerin çok sayıda iç meselelere genel bakışı giderek yoğunlaşan bir endişeyle kaplanıyor. Seçilen liderlere karşı takınılan alaycı yaklaşımın yerini şimdilerde genel bir hoşnutsuzluk alıyor; bu duygu aynı zamanda, ülkenin şimdilerde karşılaştığı güçlükleri yenebilecek şekilde donatılmış yalnızca ABD hükümeti gibi kudretli bir kurumsal gücün olduğu fikriyle dengeleniyor. Son birkaç yıl içinde yaşanan siyasi dalga değişimi, büyük partilerin hiçbirinin baskın bir çoğunluğa sahip olduğu şekilde övünemeyecek durumda olmasının altını çiziyor. Dahası, yıllardır ilk kez ne görevli bir başkan ne de başkan yardımcısı ülkedeki en üst düzey yönetim koltuğu için yarışa giriyor. Bu kargaşa içinde, genelde kökten bir değişim konusunda çekimser davranan ABD seçmeni şimdi statükoyu korumak konusunda daha çok endişe duyuyor. Hali hazırda, anketler Amerikalıların yalnızca yüzde 19'unun ülkenin doğru yöne gittiğini düşündüğünü gösteriyor; bu oran on yıl içindeki en düşük orandır. (Temmuz 1997'de Amerikalıların yüzde 47'si ülkenin doğru yöne gittiği, sadece yüzde 40'ı ise ülkenin yanlış yol izlediği görüşündeydi.) Bugün ise tam tamına yüzde 68 oranında bir grup ülkenin yanlış yola doğru gittiği kanaatinde. Seçmenlerin giderek yayılan hoşnutsuzluğundan, ABD'de üç önemli mesele konusunda gözle görülür bir değişiklik istemesi sonucu doğmuş bulunmaktadır: Yurtiçinde ve yurt dışında artmış güvenlik, ülke içi ekonomik meselelerde paylaşılan bir refah ve hükümetin hizmet etmeyi amaçladığı halka karşı daha büyük bir hesap verebilirliğinin olması.

Halkın Terör ve Güvenlik Konusundaki Endişesi

Seçmenlerin ruh halinin son birkaç ay içinde ani bir hızla değişmiş olmasına karşın, belirli siyasi gerçeklikler 2008'de gerçekliklerini korumaya devam edecektir. Bunların en çok göze çarpanı belki de 11 Eylül 2001 saldırıları ve bu saldırıların sonrasında yaşananların hâlâ büyük ölçüde hayatımızı ve siyasetimizi belirlemesidir. Seçmenlerin

içten içe duydukları bu endişe, 11 Eylül'den bu yana yapılan üç federal seçimin her birinin temelinde güvenlik meseleleri üzerine yoğunlaştığını göstermektedir.

Son iki seçimin çıkan anketlerine baktığımızda, terör konusundaki endişelerin büyük ölçüde arttığını görüyoruz. 2004 yılında, seçmenlerin yüzde 19'u en önemli mesele başlığı altına terör yazmıştır (bu başlık altına ekonomi yazan yüzde 20'lik gruptan sonra ikincidir). Benzer şekilde, 2006 yılında Amerikalı seçmenlerin yüzde 72'si terörün oy kullanma kararlarını almalarında önemli bir mesele olduğunu belirtmiştir. Eylül 2006 kadar yakın bir zamanda, ABC haberleri son kez aynı soruyu sorduğunda, Amerikalıların yaklaşık üç çeyreği (yüzde 74), Amerika Birleşik Devletleri'nde daha ciddi terörist saldırıların olacağına dair endişelerinin olduğunu belirtmiştir; bu grubun yüzde 29'u bu konuda son derece endişeli olduğunu söylemiştir. Bu korkuların yoğunluğu 11 Eylül'den sonraki yıllarda bir nebze hafiflese de, konuyla ilgili genel endişe seviyesi çok az değişmiştir. Ekim 2001'de, saldırılardan bir ay kadar sonra, Amerikalıların yüzde 81'i ABD toprağına başka terörist saldırıların olması konusunda endişeliydi (yüzde 41 oranında bir grup çok endişeli olduğunu belirtmiştir).

Irak'ın işgalinden ve halkın savaşa olan itirazının artmasından itibaren, güvenlik ve terör boyutları daha karmaşık ve siyasi açıdan anlaşılması zor hale gelmiştir. Ekim 2002'de, Amerikalılar Cumhuriyetçilerin terör meselesini 23 puanlık bir marjla Demokratlardan daha iyi kotardıklarını görmüştür: Sonuç yüzde 47'ye karşı yüzde 24'tür. Ne var ki, Ekim 2006 itibarıyla bu kilit meseledeki temel önemli ölçüde değişmiş, halk Demokratları (yüzde 44) Cumhuriyetçilere (yüzde 37) tercih etmiştir.

2008 yılında, ABD seçmeni oyunu Amerika'nın dünyadaki yerini güvenle koruyabileceğine en çok güvendiği adaya verecektir.

İçişleri Konusunda Artan Karamsarlık

Irak ve terör genellikle manşetleri kendilerine ayırsalar da, seçmenlerin içişleri konusundaki endişeleri eşit derecede büyüktür. Hatta 2006 çıkış anketleri, halkın ekonomi konusundaki endişelerinin ulusal güvenlik, Irak ve etik konulardaki endişeleriyle eşit olduğunu göstermiştir. Kongre seçimlerinde kime oy vereceklerini belirleyen çeşitli meselelerin önemi sorulduğunda, Amerikalıların yüzde 82'si ekonominin ya son derece önemli (yüzde 39) ya da çok önemli (yüzde 43) olduğunu belirtmiştir. Kıyaslama yaptığımızda, halkın yüzde 74'ü yozlaşma ve etik meselelerinin (yüzde 41 "son derece" önemli demistir) önemli olduğunu belirtmiş, yüzde 67'si Irak'ın en önemli mesele olduğunu söylemiş (yüzde 35'i "son derece" önemli demistir), yüzde 72'si ise terörün önemli olduğu görüşünde olduklarını belirtmiştir (yüzde 39'u "son derece" önemli demistir).

2006 seçiminden bu yana, seçmenlerin ekonomi konusundaki endişeleri daha da artmıştır. Amerikan halkının üçte ikisi (yüze 66) ülkedeki ekonomik koşulları yalnızca vasat (yüzde 43) ya da kötü (yüzde 23) olarak değerlendiriyor. Yalnızca yüzde 5'i ekonomiyi mükemmel olarak, yüzde 29'u ise iyi olarak nitelendiriyor. Hatta Amerika halkının yüzde 55'i oluşturan büyük çoğunluğu ulusal ekonominin giderek kötüye gittiğini düşünüyor. Yüzde 28'i oluşturan başka bir grup ekonominin aynı olduğu (çok da olumlu bir tespit sayılmaz), yüzde 16'yı oluşturan bir grup ise ekonominin iyileştiği kanaatinde.

Amerikan halkının ekonomik endişeleri zaman içinde değişmiştir. Geliri yüksek, sabit işler hâlâ merkezdeki yerini alıyor; ancak ABD çalışanlarının yükselen yaşam maliyetlerini karşılamakta güçlük çektikleri bir ortamda, sağlık hizmetlerine para yetiştirebilme meselesi şimdilerde seçmenlerin en büyük ekonomik kaygısını oluşturuyor. Kendilerine en çok endişe duydukları ekonomik mesele sorulduğunda, seçmenlerin yüzde 29'u oluşturan çoğunluğu sağlık hizmetleri maliyetini seçmiştir; bu oran yüksek vergileri (yüzde 24), güvenli bir emekliliği (yüzde 16), işini kaybetmeyi (yüzde 11) veya çocuk bakımı ve eğitimi giderlerini (yüzde 10) seçenlerin oranından yüksektir. Ekonomik açıdan elverişli sağlık hizmetlerini Amerikan Rüyası'nın ayakta tutan en önemli unsurlardan biri sayan Amerikalılar şimdilerde giderek yükselen sağlık hizmeti harcamalarını ailelerinin orta sınıftaki yerlerini korumalarına ve rüyalarını gerçekleştirmelerine yönelik bir tehdit olarak görüyorlar. Seçmenler ayrıca sağlık hizmeti maliyetlerinin kişinin kendi işini kurmasının önünde büyük bir engel olarak görüyor; bu ise yüzde 48 oranında bir kitlenin kendi işini kurmak istediği girişimci bir toplumda önemli bir bulgudur.

Ayrıca, küreselleşme ABD çalışanlarını diğer ülkelerdeki temel haklarını koruyamayan düşük maaşlı çalışanlara karşı rekabet etmeye ittiğinden, seçmenler artık küreselleşmenin yararlarından da şüphe etmeye başlamıştır.

Başkan Bush, Florida'daki Tampa limanında dünya çapında teröre karşı açılan savaşla ilgili konuşuyor, Şubat 2006.
© AP Images/Mike Carlson

Amerikan halkının tam olarak yüzde 65'i, ABD çalışanlarına en çok zarar veren durumun ABD ve diğer ülkeler arasında artan ticaret olduğu görüşündedir. Son on yıldan bu yana tutumdaki değişikliğin altını çizmek gerekirse, yüzde 56 oranında bir yoğunluk artan ticaretin ABD şirketlerine yardımcı olduğunu düşünürken, Amerikan halkının yarısı (yüzde 50) artık artan ticaretin ABD şirketlerine en çok zarar veren şey olduğunu düşünmektedir.

Daha da önemlisi, halk arasında orta sınıfın artık ulusal refahı paylaşamayacağına, yerini kaybedeceğine ve birkaç elit kesimin devasa kârlardan yararlanacağına dair giderek artan bir düşünce vardır. Seçimden sonra seçmenlerle yapılan anketler, seçmenlerin 21. yüzyılda Amerikan Rüyası'na olan inançlarını kaybetmeye başladıklarını göstermektedir. Seçmenlerin yarısı ancak geçecek kadar para kazandıklarını, yüzde 17'si ise durumlarının giderek kötüleştiğini belirtmiştir. Seçmenlerin üçte birden az kısmı (yüzde 31) ise mali açıdan durumlarının iyiye gittiğini belirtmiştir. Amerikan halkının çocuklarının geleceği konusunda büyük ölçüde endişeye kapılmaları ise daha korkutucudur. Yüzde 40'ı oluşturan bir yoğunluk gelecek nesil Amerikan halkının hayatının bugünkünden daha kötü, yüzde 28'i her şeyin aynı ve yalnızca yüzde 30'u gelecek nesil Amerikan halkının hayatının bugünkünden iyi olacağını düşünmektedir. 2008 yılında, Amerikalı seçmenler oylarını Amerikan Rüyası vaadini yerine getireceğine, yani çalışanlara çocuklarına daha iyi fırsatlar sunmalarını sağlayacak paylaşılan ekonomik refahı ve fırsatı sunacağına en çok inandıkları adaya vereceklerdir.

Duayenleri oy kullanmaya çağıran butonlar Tennessee'deki Vietnam Duayenleri Amerika liderliği konferansında sergileniyor.
© AP Images/Mark Humphrey

Değişiklik ve Hesap Verebilirlik Konusunda Giderek Artan İstek

Hem yurtdışı hem de yurtiçi meselelerde toplumun çığ gibi büyüyen endişesi, ABD hükümetinde köklü bir reform yapılmasına ilişkin arzuyu kamçılıyor. 2006 seçimi çoğu yönden halkın daha fazla hesap verilebilirlik için ettiği feryatları anlatmaktadır. Seçmenlerin üç çeyreği, önemli derecede bir yoğunlukla, Kongre seçimlerinde oylarını kimin için kullanacaklarına karar vermelerindeki en önemli etkenin yozlaşma ve etik meseleleri olduğunu belirtmiştir (yüzde 41 "son derece önemli" demiştir).

Irak savaşı hali hazırdaki başkanın düşük iş onayı oranlarını açıklasa da, muhalefet partisi tarafından denetlenen yeni Kongre'ye seçmenler tarafından çok fazla saygı duyulmamasını açıklamamaktadır. Başkan Bush'un iş onaylama oranı yalnızca yüzde 31 iken, Kongre'nin iş onaylama oranının yüzde 21 olması daha da kritiktir. Kısacası, halk değişiklik istemekte ve seçilen bütün liderleri bu değişikliği etkilemek konusunda hesap vermeye çağırmaktadır. Amerikan halkının yüzde 56 oranında bir yoğunluğu artık "federal hükümetinin bir dönüşüm geçirmesi, yani büyük ve köklü değişikliklere uğraması gerektiği" konusunda hemfikirdir. Yalnızca yüzde 34 oranında bir grup "federal hükümetin küçük değişiklikler yapması; ancak dönüşüme uğramaması gerektiği" görüşünü savunurken, yüzde 3'lük bir grup "federal hükümetin herhangi bir değişikliğe uğramasına gerek olmadığını" düşünmektedir.

Hükümete olan güvenin azalmasına rağmen, Amerika halkının yarıdan fazlası kuruma ülkenin karşılaştığı zorlukları ele alma konusunda daha fazla görev verilmesi gerektiğini düşünmektedir. Yüzde elli iki oranında bir grup "hükümetin sorunları çözmek ve insanların ihtiyaçlarına karşılık vermek için daha fazlasını yapması" gerektiğini düşünürken, yüzde 40 oranında bir grup "hükümetin zaten bir yığın işle uğraştığını, bu tür meselelerin işletme ve bireylere bırakılmasının daha iyi olacağını" belirtmektedir. Bu rakamların yaklaşık on yıl önce kaydedilen görüşlerin nerdeyse tam tersi olduğunu önemle belirtirim (on yıl önce yüzde 41 oranında bir grup "hükümet daha çok şey yapmalı" derken, yüzde 51 oranında bir grup "hükümet zaten bir yığın işle uğraşiyor" demiştir).

Sonuç olarak, ABD seçmeni değişmekte; giderek daha şüpheci, daha endişeli ve daha az güvensiz olmaktadır. Aynı zamanda, ABD seçmeni gelecek konusunda ihtiyatlı bir biçimde umutlu olmaya devam etmektedir. Seçmenler, ABD'nin 21. yüzyılda karşılaştığı sorunları tespit etme ve çözme yeteneğine sahip olduğunu göstermiş ve böylece ABD'nin dünyadaki yerini koruyabilecek bir lider aramaktadır. Tecrübeli, istikrarlı bir el, şimdilerde Amerikan halkının büyük çoğunluğunun istediği değişikliği temsil eden bir lider için duyulan büyük istektir. Liderliğin bu görünüşte birbirine zıt boyutlarını kendinde inandırıcı bir şekilde birleştirebilen ve bunlara hem ABD vatandaşlarının hem de bütün dünyanın gözü önünde ulusu değiştirebilme yeteneğine sahip olduğunu gösteren aday, 2008 yılında başkanlık seçimini kazanacak olan adaydır.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Kadın Seçmenler

Kellyanne Conway

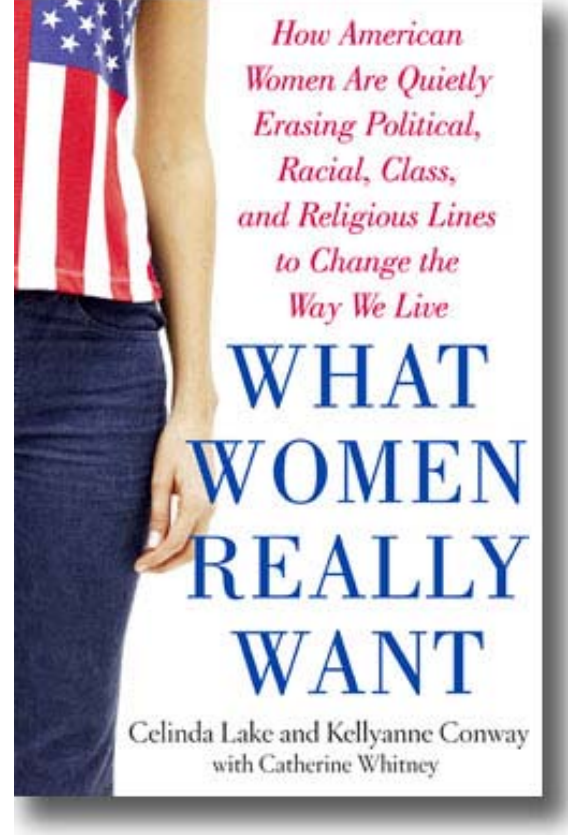
ABD seçmenlerinin yarıdan fazlasını oluşturan kadınlar, 40 yılı aşkın süredir seçim sonuçları üstünde etkili olmaktadır. Bir Cumhuriyetçi anketör, kadınlar arasındaki oy kullanma biçimini incelemekte, onlarla kendileri için önemli olan meseleleri tartışmakta ve 2008 yılında göreceğimiz farklı kategorilerdeki kadın seçmenlerin tanımını yapmaktadır. Kellyanne Conway, Washington D.C.'de bulunan TMinc. adlı bir anket şirketinin başkanı ve genel yayın yönetmenidir. womanTrend şirketin bir bölümüdür.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan ortalama bir kadın, her sabah gözlerini sayısız sorumluluk, merak ve endişeyle açar; görünüşte bunların hiçbiri siyasi nitelikli değildir; ancak hepsi de siyaset ve hükümet faaliyetlerinden etkilenmektedir. Bu meselelerin içinde şunlar bulunabilir: Çocuğum okulda dersini öğreniyor mu? Falanca komşum güvende mi? İşimi değiştirsem sağlık sigortamdan olur muyum? Sosyal Güvenlik geliri anne-babamın evlerini ellerinde tutup birikimlerinden harcamalarına yeter mi?

Geçmiş Bakış: Tarihi Bakış Açısı

1964 yılından itibaren, kadınların büyük bir çoğunluğu bilinçli seçmenleri oluşturmaktadır; ancak Tablo 1'de görüldüğü gibi, gerçekten oy kullanan bilinçli kadınların yüzdesi, nitelikli erkeklerin kullandığı oy yüzdesini ancak 1980 yılında geçmiştir. Bu ülkede yalnızca bir kısım kadının seçim bürosunda olmaya çalıştığını veya olduğunu (ve asla bir kadın başkan seçilmediğini) düşünen "saymanların" bütün endişelerine rağmen, kadın seçmenler seksen yılı aşkın süredir seçim sonuçları üstünde etkili olmakta, genel politikayı doğrudan veya birden biçimlendiren başkan ve benzerlerinin seçimine karar vermektedir.

Kadınlar, özellikle başkanlık söz konusu olduğunda önceden seçilmiş görevlileri destekleme eğilimindedir; yeni ve bilinmeyen bir şeyi denemektense, zaten rafta bulunan güvenilir bir markaya bağlı kalmayı tercih ederler. Gerçekten de, yeniden seçilmeyi başaran son üç başkanın kadınlar arasında aldıkları destek ikinci girişimlerinde artmıştır. Kadınlar kongre seçimlerinde de önceden seçilmiş görevlileri desteklemektedir; oy kullanma biçimlerinde erkeklerden daha tutarlı oldukları ortaya çıkmıştır. Gariptir ki, önceden seçilmişleri yeniden seçmeye yönelik bu doğal eğilim, federal büroda aday olarak yarışan çoğu kadının başarılı olamama nedenlerinden biridir.

Yazar Kellyanne Conway tarafından 2005 yılında kaleme alınan What Women Really Want (Kadınlar Gerçekten Ne İstiyor) adlı kitabın kapağı.
Kapak tasarımı: Eric FuentecillaJacket fotoğraf © Stockbyte/Getty Images

Table 1 Women's Voting Behavior		
	% of Eligible Women Voting	% of Eligible Men Voting
1980	59.4%	59.1%
1992	62.3%	60.2%
1996	55.5%	52.8%
2000	56.2%	53.1%
2004	60.1%	56.3%

Table 2 2004 and 2006 Post-Election Surveys conducted by the polling company,™ inc.		
When deciding on whom to vote for in the election today, which of the following issues was most important to you?		
Actual Women Voters on Election Night		
2006	2004	
22%	16%	Situation in Iraq
15%	23%	War on Terror
11%	17%	Morality/ Family Values
11%	16%	Jobs/Economy
6%	3%	Education
6%	7%	Health Care/ Medicare/ Prescription Drugs
5%	3%	Taxes
5%	N/A	Abortion
4%	N/A	Immigration
2%	2%	Environment

Oy kullanmayan bir kadın, daha çok “potansiyel” veya “karasız” seçmenlerle ilgilenen siyasetçiler, siyasi partiler, duayenler ve profesyonel danışmanlar tarafından göz ardı edilir. 2004 başkanlık seçiminde, 18 – 24 yaş arasındaki kadınların yarısından fazlası (yüzde 54,5) oy kullanmamıştır. Ancak, bu yaş aralığındaki kadınların oy kullanma oranı, yalnızca yüzde 40’ı oy kullanan erkeklerden daha fazladır. Yaş aralığının diğer ucunda, 65 – 74 yaş arasındaki erkeklerin yüzde 26.1’i ile kıyaslandığında, aynı kategorideki 65 – 74 yaş arasındaki kadınların yalnızca yüzde 29’u oy kullanmamıştır. Kadınların oy kullanmamak için en çok öne sürdükleri nedenler arasında “hastalık/sakatlık” (yüzde 19.8), “çok yoğunum/programım çakışıyor” (yüzde 17.4), “ilgilenmiyorum” (yüzde 10.7) ve “aday ve kampanya konularından hoşlanmıyorum” bulunmaktadır. Son iki cevap dışında, yaklaşık on kadından dokuzunun ilgi duymama dışında nedenler yüzünden oy kullanmadığı gerçeğini fark etmek önemlidir.

Kadın Seçmenler Gerçekten Ne İstiyor?

Genellikle, kadınların Sosyal Güvenlik, sağlık ve eğitim gibi daha çok “KADIN” meselelerine, erkeklerin ise savaş ve ekonomi gibi “BİZ” meselelerine eğildiği düşünülmektedir. Son üç ulusal seçim (2002, 2004 ve 2006) bu geleneksel düşüncelerin artık geçerli olmadığını göstermektedir. 2004 yılında ve yine 2006’da, kadınlar anketörlere oy kullanıp kullanmamak veya kime oy verecekleri konusunda kendilerini motive eden konuların aslında geleneksel olmayan “kadın meseleleri” olduğunu söylemişlerdir. İçinde 10 seçeneğin sunulduğu kapalı uçlu bir sorudan, Irak’taki durum motive edici sorun olarak listenin en başında gelmiş (yüzde 22), bunu terörle mücadele takip etmiştir (yüzde 15). Ahlak/aile değerleri ile iş/ekonomi meselelerinin her biri yüzde 11 oran almış, kalan diğer altı seçenek Tablo 2’de görüldüğü gibi yalnızca tek haneli cevaplar almıştır.

On iki yaşındaki öğrenciler okul servislerine dilekçelerle dolu kutular yüklüyorlar. Seçimde Seattle, Washington’daki eğitim için ek kaynak sağlayan bir referandum kazanmak istiyorlar.
© AP Images/Ted S. Warren

Yardımcı yazarım Demokrat anketör Celinda Lake ve benim Kadınlar Gerçekten Ne İstiyor: Amerikalı Kadınların Sürdürdüğümüz Hayatı Değiştirmek için Siyasi, Etnik, Sınıfsal ve Dini Sınırları Sessizce Nasıl Sildiklerine Dair (What Women Really Want: How American Women Are Quietly Erasing Political, Racial, Class, and Religious Lines to Change the Way We Live) (Free Press, 2005) adlı kitapta belirttiğimiz gibi, kadınlar tek bir mesele için de oy kullanmamaktadır. Aksine, kadınlar son kararlarını vermeden önce sayısız düşünce, mesele, kişi, izlenim ve ideolojileri düşünme eğilimindedirler. Medyanın kavgacı kadınlara ağırlık vermesi, kadınları Seçim Günü tek bir mesele ile ilgileniyorlarmış gibi göstermekte ve sanki kadınları oy kullanmaya zorlamak için bu meseleyle özel

dikkat çekmek gerektiği havası yaratılmaktadır. Oysa gerçekte, kadınların oy kullanma biçimi bunun tam tersini yansıtmaktadır.

Bütün Kadınları Aynı Kefeye Koyamazsınız

Kadınlar siyasi sistem içindeki tutumları konusunda veya oyları içinde tek vücut değillerdir. İş oy kullanmaya geldiği zaman, bir kadın bütün Demokratlara oy verirken, bir başkası doğrudan söylendiği gibi bir Cumhuriyetçiye oy verebilir; üçüncü bir kadın ise salata barı yaklaşımını benimseyerek, kendisine en çok uyan kişi ve şeyi seçer. Nihayetinde, kadın seçmenler başkan olarak kimi destekleyeceklerine karar verirken kendilerine iki temel soru sorarlar: “Bu kişiden hoşlanıyor muyum?” ve “Bu kişi benim gibi mi?” İlk soru klasik “oturma odası” testidir: Bu aday oturduğu odanızdaki televizyonda önümüzdeki dört veya sekiz yıl boyunca görmek istiyor musunuz? İkinci soru çok daha karmaşık bir soru olup kadınların bir adayın kendileriyle aynı şeyleri önemseydiğine, aynı şeylere değer verdiğine, aynı şeylere karşı çıktığına ve aynı şeylerden korktuğuna inanıp inanmadığını sorgulamaktadır. Amerikalı kadınların hayat tecrübelerini ve tutumlarını Cumhuriyetçi ve Demokrat olarak iki kategoride toplamak imkânsızdır. Kadınlar anketlere siyasi ideolojilerinden daha fazlasını yansıttıkları için, siyasetçiler kadınların içinde buldukları yaşam aşamaları ile demografik kategorilerin bilincinde olmalıdır. Çalıştığım anket şirketi TM inc./WomanTrend’de yaygın olarak kullandığımız bir kavram vardır; bu ülkede yaşayan 48 yaşında bir kadının sürdürebileceği üç farklı yaşam aracılığıyla yansıtılan bu kavramın adı "Havva'nın Üç Yüzü"dür. Bu kadın mavi yakalı bir büyükanne, evlenmemiş, çocuksuz bir meslek sahibi veya iki çocuklu ve evli bir anne olabilir. Teknik olarak, bu kadınların üçü de aynı yaş ve demografik kategori altında toplanacaktır; ancak hayat tecrübeleri büyük ölçüde değişecek, dolayısıyla olayların hali hazırdaki durumunda değişik bakış açıları ortaya çıkacaktır. Siyaset, kadınlar için dışında tutuldukları bir kategori değildir; aksine, siyaset, kadınların hayat tecrübelerini, ihtiyaçlarını ve beklentilerini taşıdıkları, her şeyi kapsayan bir arenadır.

2008’de göreceğimiz bazı kadın grupları şunlardır:

- Kadın Girişimciler: Amerika Birleşik Devletleri’nde yaklaşık 10,4 milyon şirketin sahibi bir kadındır ve bu kadınlar 12,8 milyonu aşkın Amerikalıyı istihdam etmektedir. Bütün ABD şirketlerinin yüzde 75’inin çalışanı yokken, sahibi kadın olan şirketlerin hayret uyandıran yüzde 81’i tek kişilik veya “Ana – Baba” işletmeleridir. Sahibinin kadın olduğu şirketlerin büyüme hızı, bütün şirketlerin iki katı bir hızla tutarlı olarak artmaktadır.
- Bekâr Kadınlar: Amerikalı kadınlar seçenekleri olmadığı için değil, seçenekleri olduğu içi evliliği ertelemektedir. Hali hazırda, 15 yaşın üstündeki bütün kadınların yüzde 49’u evlenmemiştir ve bu kadınların yarısından fazlası (yüzde 54) 25 ilâ 64 yaş aralığında bulunmaktadır.
- Henüz Anne Olmayanlar: İş gücüne daha fazla kadının katılması ve kadınların eskiye nazaran daha geç yaşta anne olmalarından dolayı, artık 20’li yaşlarının sonunda ve 30’lu yaşların başında bulunan daha az sayıda kadın “evli ve çocuklu” sınıfına giriyor.
- Orta Yaş ve Üstü: 50 ilâ 64 yaş aralığında bulunan ve çoğu çocuklu ve ev hanımı olan kadınlar hayattan bazı hakları ve sonsuzluğu (ömrü uzatma arayışı) umuyor, çözüm ve incelik arıyorlar.
- Azınlık Kadınları: Azınlıklar hali hazırda ABD’de yaşayanların dörtte birini oluşturmaktadır; dört eyalet şimdiden azınlıkların çoğunlukta olduğu yerler haline gelmiştir, 2025’te diğer beş eyaletin de bu sraya girmesi beklenmektedir. İspanyol nüfusunun ABD nüfusu üstünde en önemli etkiye sahip olan ırk olduğu söylenmektedir; ancak Asya kökenli Amerikalı seçmenlerin sayısındaki artış da dikkatten kaçmamalıdır.
- Y Nesli Kadınları: Tablo 3’te de görüldüğü gibi, anket şirketi TM inc. ve Lake Research Partners tarafından Lifetime Television için yapılan bir araştırmaya göre, Y Kuşağı kadınları (1979 ve sonrasında doğanlar), Amerikan siyasetinde değişiklik yapmanın en iyi yolunun oy kullanmak olduğuna inanmaktadır. Siyasetin ötesinde, Y Kuşağı kadınlarının yaklaşık yarısı (yüzde 42), dünyada değişiklik yapmanın en iyi yolunun “kendileri kadar şanslı olmayanlara zaman veya para konusunda yardım etmek” olduğu görüşündedir. Kendilerine sunulan diğer altı seçenek içinde, Y Kuşağı kadınlarının yalnız yüzde 2’si dünyayı değiştirmenin en iyi yolunun “siyasette aktif rol” almak olduğunu belirtmiştir. İhtiyacı olanlara yardım etmenin dışında, “iyi bir insan olmak” (yüzde 16), “kadınlara yönelik şiddet ve cinsel tacizin sona ermesi için çalışmak” (yüzde 9), “çevrenin korunmasına yardımcı olmak” (yüzde 8) ve “ülkemi savunmak ve orduda hizmet vererek ülkemizin emniyetli bir yer olmasını sağlamak” (yüzde 4) seçenekleri verilmiştir.

Bir kadın öfke içinde “Siyasetten nefret ederim,” diyorsa, aslında devlet okullarını kimin yönettiğini ve okullarda ne öğretildiğini, sağlık hizmetlerine nasıl erişildiğini, bu hizmetlerin nasıl dağıtıldığını ve bu hizmetlerin ödemesinin Birleşik Devletler’de nasıl yapıldığını, ülkesinin güven, refah ve dünya çapında rekabetçi bir yer olup olmasını umursamadığını söylemektedir. Ne var ki, aslında bunu söylemek istemiyordur. Siyaset ve yönetim, bu alanlarda değişiklik yaratabileceğimiz araçlardır; ancak bu durum söz konusu araçların kadınların bu alanlarla etkileşim kurma şekli olması gerektiği anlamına gelmemektedir.

2008’e Bakış

2008 yılı başkanlık seçimlerinde mücadele eden adaylar kadın seçmenlerden ne bekleyebilir? Meseleyi “şayet” ifadesi ile değil de “ne zaman” sorusuyla ele aldığımızda, bu başkanlık seçimindeki değişken, bir kadın aday olabilir. Bu tartışma farz edilen bir kadın başkandan şimdiki kadın başkan adayına, Hillary Rodham Clinton’a odaklanmıştır.

Yine de, geçmişteki uygulamalar kadınların mutlaka başka bir kadına oy vermediklerini göstermektedir. Eğer öyle olsaydı, ABD Senatörü Elizabeth Dole veya Carol Moseley-Braun kadınların seçmenlerin büyük çoğunluğu oluşturduğu mefhumuna dayanarak 2000 ve 2004 yıllarındaki başkanlık seçimlerinde kendi partilerinin başkan adayları olurlardı.

2008 yarışı, pek çok şeyin ilki olması itibarıyla önceki seçimlerden ayrılmaktadır. Bir kadın, bir Afro-Amerikalı, bir Mormon ve bir Güney Amerikalı adayın partilerinin adaylığını kazanma şansı oldukça yüksektir.

Seçmenlerin partilerine olan sadakati, cinsiyet ayrımını gölgede bırakıyor; Temmuz 2007’de yapılan bir Newsweek araştırmasına göre, partisine sadık erkeklerin yüzde 88’i ve kadınların yüzde 85’i, partilerinin bir kadın adayı seçmesi durumunda, adayın iş için nitelikli olması halinde bu kadın adaya oy vereceklerini belirtmişlerdir. Ne var ki, Amerikalıların hemcinsleri hakkındaki yargılara bakılırsa, kendileri “kadın faktörü” konusunda pek de hevesli değiller. Erkeklerin yalnızca yüzde 60’ı, kadınların ise yalnızca yüzde 56’sı ülkenin bir kadın başkana hazır olduğunu düşünmektedir. Irka ilişkin olarak ise, seçmenler partilerinin nitelikli Afro-Amerikalı adayına oy vermek konusunda daha az tereddütlü; beyazların yüzde 92’si, beyaz olmayanların ise yüzde 93’ü böyle bir adayı destekleyeceklerini söylemektedir. Cinsiyette olduğu gibi, az sayıda seçmen ülkenin Afro-Amerikalı bir başkana hazır olduğu kanaatindedir: Beyazların yalnızca yüzde 59’u, beyaz olmayanların ise yüzde 58’i ülkenin siyah bir başkan seçeceğine inanmaktadır. Seçmenler anketlere cevap verirken kendi tutum ve klasik bakış açılarını arkadaşlarına, ailelerine ve topluluğun üyelerine mal edebilirler; bu onların kendi konumlarını tekrar tasdik ederken, aynı zamanda inandıkları veya bildikleri şeyin “kabul edilemez” veya “rağbet görmeyen” bir konum olduğunu saklamalarının bir yoludur. Ne var ki bu kavram şu durumda geçerli değildir: seçmenlerin fikirleri 2007 yılında önemli bir Afro-Amerikalı ve önemli bir kadın aday olması gerçeğinden etkilenebilir. Bir “Afro-Amrikalı” veya bir “kadın” a yöneltilecek herhangi bir itiraz, söz konusu aday tarafından hoş karşılanmayacaktır.

Ne var ki, başkanlık yarışı yıllardır sonucunun kestirilmesi mümkün olmayan bir yarışır (80 yıldır ilk kez ne bir görevli başkan ne de başkan yardımcısı başkan adayı oluyor); kesin olan tek bir şey vardır: Kadınlar 1980’den bu yana oldukları gibi bu seçimde de Oval Ofis’in sahibini belirleyecek seçmenlerin büyük çoğunluğunu oluşturacaktır.

Table 3
Which of the following do you think is the best way for you personally to make a difference in American politics?
(accepted one answer)

54%	Vote in elections
9%	Volunteer for a political campaign
8%	Donate to a cause
7%	Write a letter or e-mail to an elected official
7%	Activate my social network of friends and family
4%	Run for political office
3%	Donate money to a campaign

Başkanlık Seçimini Haber Yapmak: Basın Otobüsünden Manzaralar

Jim Dickenson

Haber medyasının üyeleri Ocak 2004'te Iowa'da bir kampanya otobüsü turunda bir adayı filme kaydediyor, fotoğrafını çekiyor ve adaya sorular soruyor. © Reuters/Jim Bourg

Bu bölümde, politika haberleri konusunda tecrübeli bir gazeteci bir ABD başkanı adayı ile hayatın asıl hikâyesini paylaşırken, aynı zamanda muhabirin bir adayın mesajını Amerikan halkına iletmekteki rolünü irdeliyor. Günler uzun ve yeni olaylara gebe. Kampanya personeli ve danışmanları, uygun biçimde konuştuğunuzda çok değerli haber kaynakları olabilirler. Kampanya durakları rutin olsa da, profesyonel bir gazeteci beklenmedik olayları ve son dakika haberlerini ele almaya daima hazır olmalıdır. Jim Dickenson Washington Post'tan emekli bir politika haberleri gazetecisidir.

Uzun süren bir günün sonundaki kampanyanın son faaliyeti, ertesi günün aynı derecede uzun programının, bilinen adıyla 'başucu kitabı'nın basına, personele, danışmanlara verilmesidir; bu programlar siz uçaktan inerken elinize tutuşturulabilir veya otel odalarının kapılarının altında içeriye atılabilir. Tipik bir gün şöyle başlar:

- 6:15: Otel lobisindeki çantalar.
- 7:15: Aday ve basın ekibi KXYZ-TV kanalına gitmek üzere otelden ayrılır.
- 7:30: Personel ve basın görevlileri Palm Restoranda sabah 8:00'da Ticaret Odası ve Rotary Club'la edilecek kahvaltı için otobüse biner.
- 7:45: Adayın KXYZ sabah haberleri sunucusu Joe Smith ile beş dakikalık görüşmesi.
- 7:50: Palm'a gitmek üzere KXYZ'den çıkış.
- 9:00: Avery Houston havaalanına gitmek üzere KXYZ'den çıkış.

Bu liste pek çok olay ve günün diğer işleriyle birlikte uzar gider. Hiç olmazsa Oda/Rotary toplantısı oteldeki kafeteryada ayaküstü kahvaltı edip edemeyeceğimiz konusunda endişelenmemize gerek kalmadığı anlamına geliyor.

(Kampanyadaki altın kurallardan biri şudur: Her fırsatta yemenize bakın; çünkü program bir öğünü kaçırmınıza neden olabilir.) KXYZ basın ekibi bize orada neler yapıldığına ve söylendiğine dair yazılı bir “tutanak” veya rapor verecektir. Ekibin var olma amacı, yer, zaman ve diğer meselelerin bütün basın ordusunu alamayacağı olaylar içindir. Ekipte genellikle birer günlük gazete muhabiri, TV muhabiri, haber dergisi muhabiri ve ajans (AP veya Reuters) muhabiri bulunur; ekipte sırayla görev alırız.

Başucu kitabı, herkesin günlük programını yapmasını sağlayan kampanya personeli tarafından büyük bir titizlikle ve ayrıntılı bir şekilde derlenmiş bir belgedir. Her muhabirin kendine göre farklı öncelikleri ve projeleri vardır. Hangi olay günün büyük olayı olacak gibi, güne damgasını vuracak olayın olası kaynağı nedir? Hikâyeleri yazıp göndermek için gerekli süre programda ve doğru noktalarda belirtilmiş mi? Bulduğumuz yerler ve çalıştığımız kurumun kendi üretim programları dolayısıyla, çoğumuzun farklı son teslim süreleri vardır. Atlayabileceğim, dolayısıyla adayın personelinden biriyle üstünde çalıştığım haber analizi hakkında konuşabileceğim bir haber var mı?

Bir televizyon kameramanı Ekim 2004'te Iowa, Davenport'a gelen bir kampanya otobüsünü filme alıyor.
© AP Images/Robert F. Bukaty

Bir Amerika başkanlık seçimi kampanyası, çok sayıda insanın yer aldığı karmaşık ve çapraşık bir dandır. Kampanyada yer alan herkes için, kampanya aynı zamanda uzun ve meşakkatli bir süreçtir; kimileri için herkes için olduğundan daha yorucudur. Sözelimi, birinci sıranın üçüncü, dördüncü veya beşincisi olan bir aday, özellikle Iowa gibi küçük; ama önemli bir eyalette (ülkedeki ilk parti kurulu) ve New Hampshire'da (ilk ön seçim) güne daha fazla olay sıkıştırmaya çalışacaktır; çünkü bu eyaletlerde seçmenlerle yüz yüze konuşarak “pazarlama siyaseti” yapmak sadece önemli değil, aynı zamanda beklenen bir durumdur.

Kampanyaya Hazırlanma

Kampanya uçağına binmeden çok önce, kampanya personelinin üyeleri hakkında bir araştırma yaptım. Kendilerine ödeme yapılan danışmanlar, medya uzmanları ve anketörler kim? Kendilerine ödeme yapılmayan ve resmi olmayan danışmanlar kimdir, eski saygın ofis görevlileri, aktivist veya politika “wonk”ları (uzmanlar) olarak çok etkili olanlar kimlerdir?

Ayrıca kampanya stratejisini de özümstedim. Iowa, New Hampshire ve Güney Carolina gibi geleneksel ön seçim eyaletlerinde ne kadar çaba harcanacak? Kampanya 5 Şubat 2008'de, aralarında New York, California ve Florida gibi rekorların kırıldığı eyaletlerinde olduğu pek çok eyalette eş zamanlı olarak yapılacak “büyük önem taşıyan ön seçim”i nasıl kotaracak? Zira büyük önem taşıyan ön seçim o gün her partinin adayını Seçim Gününden dokuz ay önce belirleyebilir. Aday hangi eyaletlerde güçlü, hangi eyaletlerde zayıf? Her bir eyaletin hangi bölgesinde hangi adaylar güçlü ve zayıf? Bütün bu ayrıntılar, Amerikan halkının en önemli siyasi kararının, başkanlarını seçmelerinin temel taşlarıdır.

Bizler basın ordusu olarak bu seçim sürecinde önemli bir faktörüz. Siyasi partilerin önemlerini yitirmesi, aynı anda ön seçim eyaletlerinin öneminin artması nedeniyle medya, adayların başarısını belirleyen ilk faktördür. Bizim işlevimiz bu hayati önem taşıyan konuda seçmenleri bilgilendirmek için adayların politikalarını, zekâ, öfke, dürüstlük, muhakeme, organizasyon becerisi ve ikna kabiliyeti gibi kişisel özelliklerini ve başkanlığa uygun olup

olmadıklarını değerlendirmektir. Theodore White'ın John f. Kennedy'nin Richard Nixon'a karşı kazandığı başkanlık zaferini ele aldığı ünlü kitabı The Making of the President 1960'ın basımından itibaren bu rolü büyük bir ciddiyetle yerine getirmekteyiz..

Kaynaklarla Çalışma

Çok iyi bir bilgi kaynağı olabilecek personel ve danışmanlarla dostluk kurmak politika habercileri için en önde gelen zorunluluktur. Bu, karakter değerlendirmesi, nezaket ve diplomasi çerçevesinde yapılan sürekli bir çalışmadır. En önemli nokta, kampanyada neler olduğunu gerçekten bilecek ve bunu sizinle paylaşacak kaynakları tespit etmektir; ki böyle bir kaynağa hem kampanya hem de Oval Ofis'te ender rastlanır. Uzun süredir adayın danışmanlığını yapan sadık kişilere nazaran dışarıdan müdahale eden danışmanlar genellikle bu amaç için daha uygundur; çünkü onlar da ilerideki bir kampanyada yine bizimle karşılaşacaklarını ve birbirimize ihtiyaç duyduğumuzu bilirler.

Kampanyayı bir kariyer veya şahsi yatırım aracından ziyade ulusal siyasi çıkar güden ve bu iş için kendilerine ödeme yapılmayan danışmanları da değerlendiririm. Demokrat başkan kampanyalarından birinde, Kennedy başkanlık yarışlarında tecrübe sahibi olan cana yakın bir siyasi aktivist ile arkadaşlık kurdum. Yolda birkaç kez birlikte akşam yemeği yedik, birkaç kez de barda bir şeyler içtik. Bir noktada, kampanyanın hataları ve yanlış hesaplamalarında daha fazla yer alamayacağına karar verdi. Hikâyeyi olduğu gibi anlatabilecek kadar güvendiği için ve kimliğini de gizlemek amacıyla, bana kampanyanın içyüzünü "arka plan"da anlattı; bu şekilde bilgiyi kullanabiliyordum; ancak kendisinden alıntı yapamaz veya kimliğini açıklayamazdım. Böylece en iyi kampanya analizlerimden birini yazdım.

1998 yılında Washington Post'ta çalışıyor ve o zaman Senatör olan Al Gore'un Süper Salı olarak bilinen ön seçimde haberini yapıyordum; Süper Salı'da birkaç güney eyaleti, bölgenin başkanlık adaylığında etkisini arttırmak amacıyla ön seçimlerini aynı gün yapıyordu.. (Al Gore güneyde iyi sonuçlar aldı; ancak kuzey eyaletlerinde buna müteakip yapılan seçimlerin kaynakları kendisinde yoktu.) Gore doğduğu eyalet olan Tennessee'deki bir hastanede durdu; hastanede son teknolojiyle donatılmış bir çocuk bölümü vardı. Orada zamanın Arkansas Valisi Bill Clinton tarafından karşılandık, ben de Clinton'la röportaj yapmak için hastane gezisine katılmamaya karar verdim. Daha önceki konuşmalarda, kendisinin mükemmel ve erişilebilir bir siyasi analizci olduğunu öğrenmiştim; görüşmemiz de son derece iyi geçti. Orta Batı'da rakip olmayan bir gazetede çalışan bir meslektaşımınla anlaşarak ona Clinton'la olan haberimle ilgili bilgi verdim; karşılığında o da bana hastane turuyla ilgili bilgi sundu.

Senatör John McCain başkanlığa aday olduğunu ilan ettikten sonra eşi ve personeliyle birlikte kampanya otobüsünde New Hampshire eyaletindeki Portsmouth'dan Concord'a gidiyor, Nisan 2007.

© AP Images/Stephan Savoia

Beklenmeyi Beklemek

Başucu kitabı planlananları ortaya sunar; ancak hiç değişmeden birden meydana gelen binlerce olay hakkında tahmin yapamaz. Beklenmedik bir olaya tepki vermeye daima hazır olmalıyım; zaten haber dünyasının tanımı da budur. Irak'ta yeni gelişmeler. Kongre'de göç veya sağlık konusunda yeni bir çalışma. Fon sağlama sorunları nedeniyle partisinin ön seçim eyaletinden çıkan bir aday. Vb.

Bu beklenmedik olaylar genellikle sevinçle karşılanır; çünkü hem muhabirler hem de editörler adayın standart “seçim propagandası”, kampanyası veya nutuklarından yorulurlar. Bu konuşmalar yeni kitlelerin gönlünü kazanmak için yeni gidilen her yerde tekrar edilir; ancak biz muhabirleri sürekli yeni haber kaynakları, magazin veya analiz hikâyeleri aramaya iter. Ancak bir kampanyada muhteşem bir hikâyeye olduğunu düşündüğüm bir haberi derleyip dosyalamıştım; bu hikâyede günün en önemli kampanya olayları adayın kendi üç önemli meselesindeki duruşunu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Hikâyemle gurur duyuyordum; daha son teslim tarihi gelmeden dosyaladım. Ne var ki, bir sonraki etkinlikte adayım, rakibinin hali hazırdaki kampanya turunu tartışmaya açık bir iddiayla açtığını belirtti; iddiaya göre, doğudaki ABD dağ sırasındaki sis ve dumanın nedeni, karbondioksitin ağaç yaprakları tarafından emilmesi idi; böylece adayım kendi çevre politikalarıyla ilgili ateşli bir tartışmaya giriyordu. Sonraki birkaç günü bu haberi yapmak için kıvranarak geçirdik; benim günler önce bin bir zahmetle ürettiğim edebi eser ise saçma olduğunu düşündüğüm bir mesele yüzünden geçersiz kılınmıştı.

Yazar Jim Dickenson (solda) National Observer’da editör Lionel Linder’le birlikte, 1972.
Jim Dickenson’ın izniyle

Dizüstü bilgisayarlar, Blackberry’ler, cep telefonları ve benzerlerinin getirdiği yeni teknoloji sayesinde, daha yoldayken gelişmeleri öğrenebiliyoruz. Kablolu hizmetleri gözlemleyip diğer haber kuruluşlarının Web sitelerinden yararlanabiliyoruz. Son dakika haberleri konusunda bilgi almak için kampanya personeli ve danışmanların peşinden koşmak zorunda değiliz; çünkü bize bir e-postayla haber verebiliyorlar. Bilgisayar ve modemlerin ortaya çıkmasından önceki çağda yolda hikâyeye dosyalayıp yetiştirmek zordu; ancak artık geride bıraktığımız haber masasıyla sürekli ve anında bir iletişim içindeyiz; bunu da mobil telefonlara, kablosuz İnternet erişimine, yüksek hızlı, geniş bant kaliteli modemlere borçluyuz; bu modemlerle dizüstü bilgisayarlarımıza hikâyeye, anı ve arka plan belgelerini alabiliyor, aynı şekilde

bilgisayarlarımızdan başkalarına gönderebiliyoruz. Uydular da dâhil olmak üzere yeni teknolojinin televizyon tayfasının hayatını oldukça kolaylaştırdığı aşikârdır; televizyon çalışanları için bir olayı filme almak ve bunu akşam haberleri için televizyon kanalının merkezine ulaştırmak konusundaki lojistik işleri bir kâbustan farksızdı.

Ne var ki, yeni teknoloji daha fazla iş anlamına geliyor. Kendine ait Web sitesi ve radyo istasyonu olan haber kuruluşlarında çalışan muhabirlerden bu kaynaklar için gün boyunca son dakika haberlerini dosyalamaları bekleniyor. Haber odaları bilgisayarla donatıldıktan sonra, çalıştığım iki büyük günlük gazete olan Washington Star ve Washington Post’un ilk basım saatinin neden 20:00 değil de 19:00 olduğunu teknik nedenler dolayısıyla hiçbirimiz anlamadık. Teknoloji aynı zamanda haber masasının size bazen gerçekten saçma hikâyeye fikirleriyle gelebileceği anlamına da gelmektedir.

Eğer sizi güçten kuvvetten düşürmüyorsa, habercilik harika bir hayat. Habercilik, günde 16 saat çalışabilecek ve akşam yemeğinin gece 23:00’a kadar erteleyebilecek genç ve güçlü kimselerin sürdürebileceği bir hayat. Kendine güvenen bir genç olduğum zamanlar (yaklaşık 50 yaşına kadar) bunun insanı canlandıran bir zorluk olduğunu düşünürdüm.

Haber dünyasında çalıştığımı öğrenen insanlardan en sık duyduğum yorum şuydu: “Çok ilginç. Her gün yeni bir şey öğreniyorsundur.” Onlara “Evet,” cevabını verirdim, ama içimden “tahmin bile edemezsiniz,” diye geçirirdim.

Siyasi Anketler: Neden Onlarsız Yaşayamıyoruz?

John Zogby

Alfonso Martinez, Santa Fe, New Mexico'da benzin doldururken oy kullanmak için kaydoluyor.
© AP Images/Jeff Geissler

1960'lı yıllardan bu yana, halkın fikrini almak için yapılan anketlerin sayısı önemli ölçüde artmıştır. Bu bölümde, anket uzmanı John Zogby anketlerin önemine değiniyor; çünkü anketler yalnızca insanların ofis için yarışan adaylara karşı takındığı tutumları belirlemekle kalmıyor, aynı zamanda seçmenlerin değerleri ve gündemdeki meseleler konusundaki duyguları hakkında ipuçları veriyor. Yazar, merkezi Utica, New York'ta bulunan Zoby International'ın başkanıdır; Zogby International'ın Washington, Miami ve Dubai'de de ofisleri bulunmaktadır. Zogby International 1984 yılından bu yana Kuzey Amerika, Latin Amerika, Orta Doğu, Asya ve Avrupa'da halkın görüşlerini almaktadır.

Ben hayatımı sorular sorarak kazanıyorum; işte o sorulardan birkaçı: Bir seçimden aylar önce yapılan erken anketlerin yapılması neyi ifade ediyor? Bu anketler tahminde bulunuyorlar mı yoksa sadece barometrik değerlerden mi ibaretler? Küresel ısınmanın bu kadar çok konuşulmasıyla Amerikalılar (ve Amerika seçimlerini takip edenler) "anket kirlenmesi" kurbanı olmuş olabilir mi acaba? Halk arasında o kadar çok anket yapılıyor ki... Halk anketleri olmadan yapabilir miyiz? Bu soruların hepsini tek tek cevaplandırmaya çalışacağım.

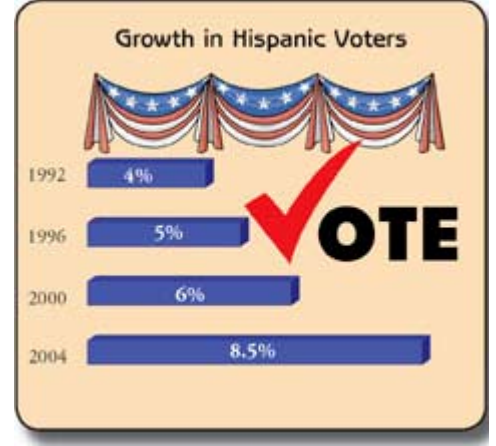
Bir seçimden aylar önce yapılan erken anketlerin yapılması neyi ifade ediyor? Bu anketler tahminde bulunuyorlar mı yoksa sadece barometrik değerlerden mi ibaretler?

Kasım 2008'de kilo vermeyi hedeflemiş bir insanı düşünün: İşte erken yapılan anketlerin değeri için aklıma gelen en iyi benzetme bu. Bu kişi yalnızca aylarca tartıya çıkmaktan kaçınmalı mı yoksa sık sık kaydettiği ilerlemeyi ölçmeli midir? Kilo vermeye çalışan çoğu kişi tıpkı siyasi profesyoneller ve uyuşturucu müptelaları gibidir. Sık sık bilgi almak isterler. Elbette diyet yapan kişi hedeflediği tarihte amacına ulaşacağından emin değildir; ancak anketlerin sunduğu ilerleme raporları, söz konusu kişiye biraz daha çaba göstermesi gerektiğini veya arada sırada bir dilim çikolatalı pasta yiyebileceğini söyler.

Erken yapılan anketler hangi adayın yarışta önde olduğunu göstermenin yanı sıra çok zengin bir veri kaynağı da olabilirler. Sözelimi, zamanında gündeme hâkim olan meseleler nelerdir? Bu en önemli gündem meseleleri değişir mi, bu meselelerin ele alınması gerekir mi? Erken yapılan anketler halkın görüşleri hakkında genel bir tablo da çizer. Halk, ülkenin gidişatından memnun mudur veya genel bir deyişle "ülke yanlış yolda mıdır?" Bunlar çok önemli bulgulardır. Anketler, adayların gördüklerine ve kitlelerin hissettiklerine (memnuniyet, pişmanlık, öfke, kızgınlık, güven, hatta ümitsizlik) bilimsel bir boyut katar.

Anketörler olarak ayrıntılı sorular sormamız da çok önemli bir noktadır; böylece yaptığımız anketlerde halkın tek yönlü hislerinden ve seçmenlerin anlayamayacağı geçici düşüncelerden fazlasını elde ederiz. İyi anketçilik, seçmenlerin belirli meselelere verdiği değerleri tanımlamaya çalışır. Değerler geçici değildir. Aksine, köklü ve kutsaldır. Üstelik insanlar çoğu zaman kendi değerleri konusunda çelişkide kalırlar. Bir seçmen, gereksiz ölüm ve yıkımlara neden olduğu gerekçesiyle Irak'taki savaşın kötü olduğunu düşünürken, aynı seçmen savaşla ilgili olarak Amerika'nın onuru ve dürüstlüğü konusunda endişelenebilir. Seçmenlerin kendi iç çelişkilerini yıkmak için doğru sembol ve mesajları oluşturup seçmenleri ikna etmek adaylara ve onların profesyonel danışmanlarına bağlıdır. İşte anketler bu nedenle değerlidir; vurgulanması gereken en iyi iletişim mesajı ve konusunu belirlerler.

Aynı şekilde, otuz yıldır icra ettiğim mesleğim bana şunu öğretti: siyasi kampanyalarda, önemli meselelerdeki duyguların yoğunluğunun yanında çoğunluğun pek önemi yoktur. Şimdi 2008 başkanlık yarışında gündemde olan en önemli meseleleri ele alalım: İlk sırada gelen mesele Irak savaşıdır. Beş seçmenden yaklaşık üçü, bunun kendileri için en önemli mesele olduğunu söylemektedir. 2004 yılında savaş karşıtlarının çoğunluğunun Demokratlar arasından olmasına rağmen (yüzde 80'in üstünde), Cumhuriyetçi destek de en az Demokrat karşıtlığı kadar güçlüydü. Dolayısıyla, Başkan Bush savaş terörizme bağladığı sürece Irak savaşının kendisine zarar vermeyeceğini anladı; bu yüzden çoğu seçmen Başkan Bush'un bu meseleyi Demokrat rakibi Senatör John Kerry'den daha iyi kotardığını düşünmektedir. Ne var ki, 2005 yılına gelindiğinde, muhafazakâr Cumhuriyetçilerin savaşa verdiği destek azalmakla kalmadı, aynı zamanda güçlü bir Liberal azınlıkla ılımlı Cumhuriyetçiler de başkana cephe almaya başladılar.

Terörle mücadele ikinci önemli meselelerden biridir ve kamuoyunun dinamiklerine bakmak açısından yararlı bir işlev görmektedir. Bush 2004 yılında yeniden seçildiğinde, kamuoyu onun meseleye olan yaklaşımının Kerry'den daha iyi olduğunu belirtti (yüzde 67'ye karşı yüzde 24). 2005 yılı itibarıyla, Demokratlar teröre karşı savaştaki yetenekleri konusunda kamuoyunun gözünde Cumhuriyetçilerle hemen hemen aynıydılar. Ancak 2008'e gelirken, Demokratlar hâlâ bu konuda Cumhuriyetçileri geçmeye hazır değildirler; çünkü seçmenler Demokratlara kazanmalarını sağlayacak kadar çok desteklememektedir. En azından şimdilik.

Geçtiğimiz son seçim dönemlerinde en çok gündem konusu olan meseleler "Tanrı, silah ve homoseksüellerdi." Ancak Cumhuriyetçiler irtifa kaybedebilir; çünkü seçmenler Irak ve sağlık hizmetleri gibi güvensizlik, öfke, kızgınlık gibi yoğun duygusal tepkiler uyandıran konulara yönelmeye başlamışlardır.

Göç de 2008'in en önemli meselelerinden biri olacağı benziyor. İşte burada anketler burada öğretici işlev görürler. Amerikalılar yasalara aykırı göçe karşıdır; ancak şu an Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan göçmenler için vatandaşlık yolunun açılmasının adil olacağını düşünmektedirler. Amerikalılar sınırda daha güçlü bir kontrolün olmasını istiyor; ancak Amerika Birleşik Devletleri ile Meksika arasında yüz milyonlarca dolar değerinde bir çit çekilmesine karşı çıkıyorlar. Ancak Irak savaşıyla karşılaştırıldığında, bu mesele, çeşitli önlemleri destekleyen ya da bu önlemlere karşı çıkan çoğunluktan fazla etkilenmemiş, bunu yerine oldukça az sayıda bir seçmen meseleyi desteklemiş veya karşı çıkmıştır. Meseleyle yüzleşirken, Cumhuriyetçiler yine zor durumda kalmaktadır.

Cumhuriyetçi başkan ve kongre adayları, ülkeye yasadışı yollardan gelen insanların yasallaştırılması çabalarına ve güney sınırı boyunca bir duvar örme çabalarıyla yabancılaştırılan İspanyol kökenli seçmenlerin sayısının artışına karşı çıkan en yüksek ve en muhafazakâr sesler arasında kalmışlardır. Şu rakamları karşılaştırın: 1992 seçiminde İspanyollar 92 milyon seçmenin yüzde 4'ünü, 1996 yılında 95 milyon seçmenin yüzde 5'ini, 2000 yılında 105 milyon seçmenin yüzde 6'sını ve 2004 yılında ise 122 milyon seçmenin yüzde 8.5'ini oluşturuyordu. Amerikalı seçmenlerin bir yüzdesi olarak, sayıları bütün nüfusa oranla daha yüksek bir hızla artmayı sürdürüyor. Başkan Bush 2005 İspanyol oylarının yüzde (2000 yılından itibaren 5 puan artmış) 40'ını aldığımda, aslında daha büyük bir pastanın oldukça büyük bir parçasını alıyordu. Özellikle göç meselesi (Irak ve ekonomi meselesiyle birlikte) sonucu, Cumhuriyetçilerin 2006 kongre seçimlerindeki toplam oy payı yüzde 28 azalmıştır. Cumhuriyetçiler büyük bir mağlubiyet yaşadılar. 2008 seçim döneminde erkenden yapılan anketler, Cumhuriyetçilerin İspanyollar arasında mağlubiyet yaşadıklarını göstermektedir; Cumhuriyetçiler göç meselesi konusunda zorlu bir seçenekle karşı karşıyalar.

Anket kirliliğinden söz edebilir miyiz?

1960'lı yıllarda, Gallup ve Harris anket kuruluşları vardı. 1970'lerden itibaren önemli televizyon ağları büyük gazetelerle bir ekip oluşturdular. 1992'ye geldiğimizde, hâlâ az sayıda büyük anketler vardı. Medya ve bağımsız anketlerin düşünme şekli açıktı. Onlar, halkı ve katkıda bulunabilecek kişileri yanlış yönlendirmek için sadece sahte anketler düzenleyerek daha iyi olduklarını iddia edebilecek adaylara göz yumarak istismara karşı bir kontrol mekanizması olmuşlar ve güvenilir, bağımsız kaynaklardan elde ettikleri araştırma sonuçlarıyla bir kamu kaydı oluşturmuşlardır.

Uluslararası anketör John Zogby Oklahoma City, Oklahoma'da bir kitleye seslenirken 2008 seçimlerinde İspanyol seçmenlerin giderek artan önemine değiniyor.
© AP Images

Kablolu TV üzerinden yayın yapan haber kanalları ile diğer yeni medyanın patlamasıyla, kamu anketlerinde de bir artış olmuştur. 2006 yılı itibarıyla, en az iki düzine bağımsız halk anketi yapılmıştır ve sayı artmaktadır. Dolayısıyla, asıl soru aşırı sayıda haber kaynağı ile aşırı sayıda anketin olup olmadığıdır. An itibarıyla, Amerikalılar hem ek haber seçeneklerini hem de ekstra anketleri seviyor gibi görünmektedir. Amerikalılar irtibatla kalmayı, kendi görüşlerinin genel görüş mü yoksa azınlık mı olduğunu bilmek, destekledikleri adayın daha geniş alanda (kendi arkadaşı, kuaför, berber, aile ve komşu çevreleri dışında) ne durumda olduğunu görmek isterler. Ne var ki, anket sayısı arttıkça, anketörlerin, halkın ve medyanın sorumlulukları artmaktadır. Bu mesleğin içinde yer alanların Amerikan halkına anketlerin ne yapabileceği ve ne yapamayacağını hatırlatmak gibi bir yükümlülüğü vardır. Bulgularımızı her yayınladığımızda, her seferinde nasıl "tahmin yürüttüğümüz" söyleniyor; oysa biz sadece zamanın içinden bir an'ın resmini çekiyor; bir değer, bir ilerleme çizimi gösteriyoruz. Bir anketin yapıldığı tarih ile seçimin yapıldığı zaman arasında her şey olabilir; anket seçimden bir gün önce yapılmış olsa bile.

Anketler de mükemmel değildir. Bir nüfusu oluşturan topluluk içindeki herkesle tek tek konuşmaz, bu topluluktan numune alırız. Dolayısıyla numune almanın doğasında hata vardır (ancak hatalara yol açan diğer faktörler de bulunmaktadır). Ulus çapında anket yaparken, çoğumuz "artı veya eksi üç"lük bir numune alma hatası marjında çalışırız; dolayısıyla altı puanlık bir sapma olabilir. Aday A böyle bir ankette oyun yüzde 53'ünü, Aday B de yüzde 47'sini alıyorsa, o halde A yüzde 56 kadar yüksek ve yüzde 50 kadar düşük; B ise yüzde 50 kadar yüksek ve yüzde 44 kadar düşük puan alabilir. Başka bir ifadeyle, adaylar bağlanabilir. Bir seçimin kapalı olup olmadığını söyleyebiliriz; ancak tahmin ve elimizdeki rakamların analizini kullanmadıkça seçimin sonucu konusunda öngöründe bulunmayız. Bunu yaparsak da, yalnızca eğlence için yaparız; tahmin etmek için değil.

Halk, anketler hakkında sağlıklı bir şüphecilik taşımalıdır. Anketler bir seçimin dinamiklerini anlamak açısından yararlı araçlardır; dolayısıyla göz ardı edilmemelidir. Genel olarak çalışmamızın ürünü son derece doğrudur. Ancak 2000 yılında anketlerim (CBS News'dekilerle birlikte), zamanın Başkan Yardımcısı Al Gore için çoğunluk oyunda küçük bir zafer marjı göstermiş, başka birkaç anket ise yine zamanın Valisi George W. Bush'un iki üç puan önde olduğunu göstermişti; anketler temelde aynı şeyi söylüyordu.

Sonuç olarak şunu söyleyebilirim ki, medya (özellikle yayın medyası) numune hatalarını açıklayıp soruları ve anketlerdeki diğer olası sınırlama kaynaklarını ele alırken, aynı zamanda haber sonuçlarını uygun bağlam içinde vererek (sözelimi, anket yapılırken, olay, konuşma gibi sonuçları etkileyebilecek diğer faktörler) işlerini daha iyi yapmalıdır.

Anketler olmadan yapabilir miyiz?

Şahsen ben yapamam. Aynı şekilde, profesyonel siyasetçilerle siyaset gözlemcileri de yapamaz. Anketler, siyaset bünyesinin en derindeki düşünce, duygu, çelişki, değer ve davranışlarını ortaya çıkarmakta önemli bir rol oynarlar. Uzun meslek yaşamımda iki şey öğrendim: Amerikalılar bireysel olarak yanlış bilgi edinmiş, kayıtsız ya da yanılıyor olabilir; ancak genel olarak Amerikan halkı yeterli derecede bilgi sahibidir, bir anketi cevaplandırırken çok ender yanlış cevap verir ve nihayet oy kullanırken çok ender yanlış yaparlar.

Yeni Bir Başlangıç

Charlie Cook ve Jerry Hagstrom ile röportaj

2006 ara seçiminde, seçmenler oy kullanmak için sırada bekliyor, Alexandria, Virginia, 7 Kasım Salı, 2006. © Corbis/epa/Shawn Thew

2008 ABD başkanlık seçimi, yıllardır ilk kez ne görevli bir başkan ne de başkan yardımcısının ülkedeki en üst düzey yönetim koltuğu için yarışa girmemesi nedeniyle benzersizdir. Uluslararası Enformasyon Programları Dairesi personel yazarı Michelle Austein'in yaptığı bu röportajda iki uzman bu olguyu tartışıyor ve 2008 seçim sezonunda bizi başka nelerin beklediğini irdeliyor. Charlie Cook Cook Political Report editörü ve yayıncısıdır; Jerry Hagstrom ise National Journal'in konuk yazarıdır.

Soru: Amerika ve uluslararası platformda 2008 başkanlık seçimi neden bu kadar dikkat çekiyor? Bu seçimin önceki ABD seçimlerinden farkı nedir?

Cook: 80 yıldır ilk kez görevli bir başkan veya başkan yardımcısı aday olmuyor. Bu yarışta kapılar her iki parti için sonuna kadar açık; bu da olağanüstü bir durum.

Genellikle bir tarafta [kendi partisinin adaylığını] kolayca kazanabilecek bir başkan veya başkan yardımcısı olur ya da sadece iki kişi yarışır; öbür tarafta ise çok sayıda adayın yer aldığı büyük bir alan vardır. Bu kez her iki tarafta da büyük alanlar var. Gerçekten hayret uyandırıcı bir seçim döngüsü. Daha önce böylesini görmedik.

Hagstrom: Bence bu hem izlemesi eğlenceli, hem de diğer ülkelerdeki insanlar için önemli bir yarış. Üstelik bu seçimi erkenden izlemeye başlamak da önemli; çünkü kimlerin aday olacağı ve elbette sonunda seçimi kimin kazanacağı belli değil.

S: Önceki seçimlere nazaran, adaylar fon sağlamaya daha erken başladılar. Bunun bir nedeni seçimde yarışan bir görevlinin olmaması. Peki, başka nedenleri de var mı?

Cook: Seçmenlere ulaşmak eskiye nazaran giderek zorlaşıyor. Yirmi – otuz yıl önce sadece üç televizyon ağı vardı; bu şekilde çok sayıda insana ulaşabiliyordunuz. Artık kablo ve uydu televizyonları var; bunun yanında yüzlerce televizyon kanalı ve seçmenleri oyalayacak başka şeyler var; seçmenlere ulaşmak ve mesajınızı kendilerine iletmek artık çok daha zor.

Hagstrom: Çok uzun yıllar önce, insanlar kampanya çalışmalarını büyük olaylarda veya büyük fabrikalarda yürütürler, karşılığında büyük verim elde ederlerdi. Bugün aynı şeyi yapamazsınız. Amerikalıların ofislerinde çalıştığını kabul etmek zorundasınız. İnsanlar artık bu büyük etkinliklere gelmiyorlar. Dolayısıyla onlara televizyon ve radyo aracılığıyla ulaşmak zorundasınız ki, bu araçlarda reklam vermeniz için de para gerekmektedir.

Cook: Amerika Birleşik Devletleri'nde, insanlar gerçekten aday ya da kişi için oy kullanıyor; parti için değil. Bu da parlamenter hükümet biçiminde olandan daha fazla harcama yapmanızı gerektiriyor.

Hagstrom: Adaylarımızı seçmek için bir ön sistem kullanıyoruz; bu da bir adayın aslında hiçbir yerden gelemeyeceği anlamına geliyor. Adayın aday olarak gösterilmesi için parti içinde köklü bir geçmişinin olmasına gerek yoktur. Ne var ki bu parti üyelerinin ilk seçimlerden önce insanlara ulaşması için para ve zaman gerekmektedir.

S: Bu yılın adayları Amerikan tarihindeki en çeşitli aday grubu gibi görünüyor. Bu sezon neden böyle bir durum olduğu konusunda fikriniz var mı? Bu durum ilerideki seçimler için bir örnek teşkil eder mi?

Hagstrom: Bence bunun nedeni toplumun değişim geçirmesi, gerçekten farklı kişilerden oluşuyor olması ve çeşitliliği daha fazla kabul etmeye başlamasıdır. Yirmi – otuz yıl önce bu adayların ciddiye alınması çok zor olurdu.

Cook: Bu yılın başlarında yapılan bir Gallup anketi, Amerikalıların yüzde 94'ü nitelikli bir Afrika kökenli Amerikalı adaya oy vereceğini göstermiştir. Amerikalıların yüzde seksen sekizi gerekli niteliklere sahip bir kadın adaya oy vereceğini söylemiştir. 12-16, hatta 20 yıl önce bu istatistikleri elde etmek mümkün değildi. Ülkemiz artık eskiye oranla çok daha çeşitli toplumlardan oluşuyor. Üstelik çeşitliliği eskiye oranla daha çok kabul ediyor. Evet, daha önce de başkanlık için yarışan kadın adaylar oldu. Başkanlık için yarışan Afrika kökenli Amerikan adaylarımız da oldu; ama onların aslında bu yarışta şansı yoktu. Aynı niteliklere sahip adaylar bu kez de başkanlık için yarışıyor ve onların gerçekten şansı var; bu da Amerika'nın nasıl değiştiğini gösteriyor.

S: Amerika'da çok sayıda insan kampanyalarda baskın konunun Irak olmasını bekliyor. Kampanyalarda başka hangi meselelere değinildiğini duyacağız?

Cook: Bence Irak meselesi büyük bir faktör olacak; ama emin değilim, 2008 güzünde bu durumun hangi aşamada olacağını bilmiyoruz. Ekonominin gidişatı önemli bir mesele olabilir. Çevre ve küresel ısınma da önemli konular olacaktır. Adayların bu meselelere eğilmesi için bazı insanlar 20-30 yıldır uğraşılıyor. Ne var ki günün sonunda çoğu seçmen insanları değerlendiriyor, meseleleri değil.

Hagstrom: Nihayetinde, başkanlık yarışında asıl önemli olan karakterdir. Bu bir kime güveniyorum meselesidir.

S: Çoğu eyalet ilk seçimlerini takvimdekinden daha erken yaptı. Çok sayıda eyalet ilk seçimini 5 Şubat'ta yapacak gibi görünüyor. Bunun kampanya sezonu üstünde nasıl bir etkisi olabilir?

Cook: Çoğu eyaletin seçimlerde rol oynamak için ilk seçimlerini 5 Şubat'a alması ironik. Şimdi de bu eyalet ve insanların çoğu ilk seçimlerini 5 Şubat'a aldıkları için pek de söyleyebilecek bir şeyleri kalmıyor. Aralarında en büyük eyaletlerin de bulunduğu 50 eyalet içinden 21, 22 veya 23'ü aynı gün oy kullanıyorsa, diğer eyaletlerin dikkat

Seçilmiş Ofisler

“O başıboş köpekleri toplayan belediye memuru (dogcatcher) bile seçilemez” diye ünlü bir Amerikan deyimidir; bir adayın seçilemeyeceğini belirtmek için kullanılır. Bu deyim tamamıyla mecazidir; çünkü Amerika Birleşik Devletleri'nde "dogcatcher" ofisleri seçimlerin gündeme gelmediği az sayıda birkaç ofisten biridir. Yerel olarak seçilmiş yetkililerin "dogcatcher" tuttıkları ve seçmenlerin potansiyel "dogcatcher"ın niteliklerini inceleme yükümlülüğünden kurtuldukları doğrudur. Ancak seçmenlerin seçilmiş ofisteki adaylarını değerlendirmeleri için çok sayıda fırsatları vardır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin tek bir federal hükümeti vardır; ancak ülkede 50 eyalet hükümet, yerel hükümetlerde (ilçe, şehir, kasaba) 300.000'in üstünde seçimle dolan pozisyon ve okul bölgesi, su bölgesi gibi yaklaşık 200.000 özel amaçlı bölge de bulunmaktadır. Sonuç olarak, ABD seçmenleri sadece başkanlık ve Kongre seçimi için değil, aynı zamanda binlerce eyalet ve yerel hükümet yetkilisi için de oy kullanmaya çağırılmaktadır; bu yerel hükümet yetkililerinin arasında eyalet meclisi görevlileri, eyalet valileri ve vali vekilleri, eyalet denetçileri, ilçe komiserleri, kasaba ve şehirlerin belediye başkanları, hükümet görevlileri, hâkimler, emniyet müdürleri, adliye yetkilileri, şerifler, sulh yargıçları, okul kurulu, kolej kurulu, altyapı hizmetleri kurulu üyeleri ve kamu yararına çalışan diğer makamların üyeleri bulunmaktadır.

Seçimle doldurulan daha tuhaf pozisyonlardan bazıları sorgu yargıcı, sulama bölgeleri üyeleri ve kasaba mezarlık komisyonları ve ağaç korucusudur (kasaba mülkündeki zararlı ağaçların kaldırılmasını yöneten kişi).

çekmesi çok zor olacaktır. Benim tahminim şöyle; 5 Şubat'tan sonra olmasa bile, ön seçimlerin yapılmasından bir hafta kadar sonra adayların kim olduğunu öğreneceğiz.

Sonra da kampanya çalışmalarının harareti bir nebze kesilecek. İnsanlar iki üç ay boyunca başka şeylere yoğunlaşacak, sonra kampanya kaldığı yerden yeniden başlayacak ve Kasım ayındaki seçime kadar giderek büyüyecek.

Hagstrom: Şu ana kadar, 5 Şubat ilk seçimlerinden önce yapılacak olan Iowa kurultayları ile New Hampshire ilk seçimi Amerikan halkının kimi sevdiğinin sinyalini vermesini açısından önemli olacaktır.

S: Henüz kararını verememiş seçmenler ne arıyor, bu seçmenlerin bu sezon ne aradıklarını biz tahmin edebilir miyiz?

Cook: Bu seçmenler bir karakter, bir tür rahatlık arıyorlar. Bu tıpkı oturma odanıza kimi davet etmek istediğinize ve ilerdeki dört yıl boyunca televizyonunuzda kimi görmek istediğinize karar vermeye benziyor. Seçmenler, başkanların yüzleşmek zorunda oldukları meselelerin çoğunun farkında olmadıklarını biliyorlar. Başkan, seçmenleri gıcudurmuyan, seçmenlerin varlığından bile haberdar olmadığı meseleler hakkında karar verecek biri olmalıdır.

Hagstrom: Bence, seçmenler açısından gerçekten önemli olan mesele, kampanya sezonuna başladığımızda Irak'taki savaşın nerede durduğudur. Irak'taki savaş veya başka bir konu seçmenler için en önemli mesele olabilir.

S: 2008 yarışı ABD dış politikasını nasıl etkileyecektir?

Hagstrom: Demokrat adayların tümü Irak'ta izlenen politikada değişiklik yapacaklarını söylerken, Cumhuriyetçi adaylar bu noktada Başkan Bush'un izinden gidip gitmemek veya değişiklik yapmak konusunda birbirlerinden ayrılmaktadır.

Cook: Bence Amerika Birleşik Devletleri başkanı, dünyanın geri kalanı karşısında Amerika'nın yüzünü temsil etmektedir. Bu seçim, yeni bir başlangıç fırsatıdır.

S: Sizce seçmen katılımı artacak mıdır?

Cook: Birkaç nedenden dolayı son altı-sekiz yıldır seçmen katılımının arttığını görmekteyiz. Eskiden insanlar, "Kimin kazandığı önemli değil," derlerdi. Artık bunu söylemiyorlar; çünkü bana kalırsa, mesele ister terör, ister savaş veya yoksulluk, ister Katrina Kasırgası olsun, insanlar artık asıl önemli olanın Birleşik Devletler başkanı olduğunun farkındalar.

ABD seçmeni katılımı konusunda yapılan kıyaslamalardan bazıları gerçekte adil kıyaslamalar değildir. Amerika Birleşik Devletleri'ne bakıyorsunuz ve belediye, ilçe, eyalet, federal seçimlerini, ilk seçimleri, genel seçimleri, bazı durumlarda da özel seçimleri (run-off) görüyorsunuz. Amerikalılar diğer ülkelere kıyasla daha sık oy kullanmaya çağırılıyorlar. Amerika'da 600.000'in üstünde seçim ofisi olduğunu sanıyorum. Bu adil bir kıyaslama değil; çünkü Amerikalılar gerçekten dünyanın her yerindeki herhangi bir ülke halkından daha fazla oy kullanıyorlar. Sorun sadece bu oyların çok sayıda farklı seçime yayılmış olması.

Hagstrom: İnsanlar artık kimin kazandığının aslında önemli olduğunun farkındalar; bana kalırsa seçmenler oy kullanmak konusunda büyük ölçüde motive edilmiş olacaklar; ne var ki bu durum adayların kimler olduğuna ve her partinin aday gösterdiği kişinin seçilip seçilmemesini gerçekte umursamasına bağlı olarak değişebilir.

S: Adayların özellikle İnternet üzerinden gayri resmi olarak nasıl değerlendirildiği konusunda teknolojinin bir şekilde rol oynadığını gördük. Bunun adayların kampanya yapma şeklini etkileyeceğini düşünüyor musunuz?

Cook: Bütün kampanya bütçelerine baktığımızda, daha büyük bütçeler görürsünüz; ne var ki yine de [adayların] çok çok küçük bir yüzdesi kampanya bütçesini yeni teknolojilere ayırmıştır.

Hagstrom: [İnternet] sizi destekleyenleri örgütlemeniz ve kaynak sağlamanız açısından gerçekten çok iyi bir araç; ancak iyi bir ikna etme aracı değil. İnternet üstünde görsel bir medya olan YouTube'un gelişmesi bir istisna olmuştur.

Artık her kampanyada elinde kamerayla rakip adayı takip eden bir genç görüyoruz. Burada yine karakter meselesi çıkıyor karşımıza. [Amerikan halkı] bu kişinin savunmasız bir anında kim olduğunu görmek istiyorlar. Bu savunmasız anların bazıları aday kendisini seven bir kitleye seslenirken ortaya çıkabiliyor. Her an bütün adayları kayda alıp yaptıkları hataları YouTube'da yayınlamak bir açıdan son derece açıklayıcıdır. Seçmenlerin bu hatanın bu adayın tek özelliği olduğunu düşüneceklerini sanmıyorum; ama yine de bu durum kampanyaların önemli bir bölümü olmuştur.

S: ABD seçimlerinde, başkanlık yarışı sonucunu belirleyen bir avuç kararsız eyalet olacaktır; genellikle aynı eyaletlerin defalarca hedef alındığını; çünkü bu eyaletlerin bir Demokrat veya Cumhuriyetçiye oy verebileceklerini görüyoruz. Bu kez de yine aynı birkaç etkili eyaletin böyle olacağını düşünüyor musunuz, yeni eyalet var mı?

Cook: Büyük ihtimalle yine aynı eyaletler olacaktır. 2000 George W. Bush-Al Gore yarışı ile 2004 George W. Bush-John Kerry yarışına bakarsanız, bütün birlikte bir zamandan diğerine farklılık gösteren yalnızca üç eyalet olduğunu görürsünüz. Gore New Mexico ve Iowa'da kazanmayı başarmış; ancak New Hampshire'da kaybetmiştir. Kerry ise New Hampshire'da kazanmış, New Mexico ve Iowa'da kaybetmiştir. Bence büyük ihtimalle yine aynı eyaletler olacaktır; ama Demokratların güneybatıdaki eyaletlerde biraz daha hareketlendiğini görüyoruz. Son derece muhafazakâr ve Cumhuriyetçi bir eyalet olan New Hampshire'ın daha az muhafazakâr ve daha çok Demokrat olduğunu göreceğiz. Öte yandan, bazı eyaletler de daha az Demokrat ve daha çok Cumhuriyetçi olmaktadır. Sözelimi Louisiana, Batı Virginia'nın oy kullanma yönteminin değiştiğini ve Demokratların burada kazanmasının zorlaştığını görüyoruz; oysa burası eskiden emniyetli bir Demokrat eyaletiydi.

Hagstrom: Ben bu seçimde, kırsal alandaki seçmenleri kazanmak için çok mücadele edilmesini bekliyorum. Kırsal Amerika genellikle Cumhuriyetçi bölge olarak görülür; ancak her zaman Cumhuriyetçi değildir ve Demokratlar 2006 kongre seçimlerinde kırsal bölgelerden son derece iyi sonuçlar elde etmişlerdir.

S: Eyaletler seçimleri nasıl yönettiklerine bakarak 2000 yılından bu yana çok miktarda para ve zaman harcamaktadır. Bunun seçmen katılımını etkileyeceğini düşünüyor musunuz?

Cook: 2004 yılındaki seçmen katılımı 2000 yılındakinden yüksekti. Son iki ara dönem seçiminde seçmen katılımı artmıştır. Ülke olarak seçmen-seçim idaresi sürecine çok fazla para harcamıyoruz, sonuç olarak da elimizde hatası çok olan bir sistem var. Ne var ki bu sistem çoğu insanın düşündüğü gibi sahte bir sistem değil.

Amerikalılar oy sayma işlemine ve seçim idaresine daha fazla para harcamak isteselerdi, gerçekten çok ama çok iyi bir sistemimiz olabilirdi; ama böyle bir şeyi sözelimi eğitim pahasına yapmak ister miydiniz? Veya sağlık hizmetleri pahasına? Ya da dış yardım açısından dünya çapındaki sorumluluklarımız pahasına? Olaylar bu denli karmaşık ve seçimlerin büyük çoğunluğu henüz uzakken seçimlere tamamıyla, gerçekten güvenmek -

Hagstrom: Seçimlerimizdeki bu değişkenler hakkında çok sayıda haber duymamızın nedenlerinden biri, seçimlerin eyalet hükümetleri tarafından yapılmasıdır. Federal hükümet yalnızca büyük bir sorun olduğunda devreye girer. Dolayısıyla eyaletten eyalete ve bölgeden bölgeye çok sayıda değişkenlik görürsünüz.

Başka bir faktör ise, güney eyaletlerinde Afrika kökenli Amerikalılara oy kullanma hakkını tanımamaya ilişkin mirasımızdır. Üstelik hiç kimse oy kullanma hakkını sınırladığımız eski sisteme geri dönmek istememektedir. Çok katı olup da bir insanın oy kullanmasını engelleme ihtimalinize karşı bir dirençle karşı karşıyayız. Bu ise Amerika Birleşik Devletleri gibi nüfus çeşitliliğine sahip bir ülkede son derece önemli bir meseledir.

2008 ABD Seçimleri Nasıl Finanse Edilecek ?

Jan Witold Baran

Mount Gilead Ohio'da seçim kampanyasını sürdüren Senato adayı Sharrod Brown, bir kahve evinde seçmenlere seslenirken, Ağustos 2006. © AP Images/Kiichiro Sato

ABD'de federal büro için seçim kampanyasına katılmak, adayların kampanyalarını finanse etmesi için büyük miktarda para kaynağı sağlamasını gerektiriyor; bu paranın sağlanması ve harcanması ise ABD hükümeti tarafından ciddi biçimde düzenleniyor. Seçim hukuku uzmanı Jan Witold Baran bu yazısında şahısların ve kurumların kampanyaya katkıda bulunmaları konusundaki yasal sınırlamaları açıklamakta ve kampanyaların harcamaları nasıl belirlendiğine ve başkanlık seçimlerinin özel ve genel olarak finanse edilmesine değinmektedir. Baran, Washington DC'de bulunan Wiley Rein LLP hukuk bürosunun ortağı, aynı zamanda Fox News, National Public Radio ve ABC News'in yorumcusu ve yasal analizcisidir.

2007 yazından itibaren, yaklaşık iki düzine aday, ABD başkanı olmak için seçim kampanyası başlatmıştır. Seçim 4 Kasım 2008'de yapılacaktır; ne var ki bu adaylar Cumhuriyetçi veya Demokrat olarak ilgili partilerinin adaylığı için kampanyalarını başlatmışlardır. Partilerin kendi başkan adaylarını resmi olarak seçme işlemi 2008 yazında yapılacak toplantılarda gerçekleşecektir; ancak adaylar delege arayışlarına Ocak 2008'de başlayan ön seçimlerde başlamalıdır. Bu uzun ve çetin süreç, bu yola baş koyan adayların yetenekli, azimli ve yorulmak bilmeyen insanlar olmasını gerektirmektedir. Elbette büyük miktarda paraya sahip olmak da zorunludur.

Başkan, senatör ve temsilcinin bürolarına federal büro denmektedir. Federal ofisler, Washington DC'deki Beyaz Saray üyelerinden, ABD Senatosu'ndan ve ABD Temsilciler Meclisi'nden oluşur. Bu ofisler için yürütülen seçim kampanyaları federal hukuk tarafından düzenlenir; federal hukuk aynı zamanda kampanyaların finansmanın kimin tarafından sağlanacağını ve miktarın ne kadar olacağını da belirler. Federal kampanya finans yasaları, vali, belediye başkanı veya yasama organı üyeleri gibi eyalet ve yerel büro seçimlerini düzenleyen eyalet yasalarından ayrılır. Bu itibarla, federal büro aday, biraz daha karmaşık ve sınırlayıcı olan federal yasalara bağlı kalmalıdır. Başkan adaylarının 100 milyonu aşkın seçmenden oluşan bir ulusu hedefleyen kampanyalar için yüzlerce milyon dolar değerinde bir kaynak bulmaları gereklidir; ancak adayların bu para kaynağını bulma ve parayı harcama yöntemi ciddi biçimde düzenlenmektedir.

Bir Kampanyanın Düzenlenmesi

Bir başkan adayı, siyasi komisyon denen bir kampanya organizasyonu düzenlemelidir. Siyasi komisyonda bir mali işler sorumlusu olmalı ve komisyon Federal Seçim Komisyonu'na (FEC) kaydolmalıdır. İsmine rağmen, FEC

yalnızca kampanya finans yasalarını denetler ve uygular; seçimleri yönetmez. ABD’de, seçmenlerin kaydedilmesi işlemi, oy kullanılması ve oyların sayılması eyalet ve yerel seçim memurlarının sorumluluğundadır.

Çeşitli siyasi komisyon türleri FEC’e kaydolur. Adayların yanı sıra, siyasi partiler de kendi komisyonlarını bu organa kaydolmalıdır. Ayrıca, şirket, sendika veya ticari birliklerde yer alan şahıslar gibi özel vatandaşlardan oluşan bir grup da siyasi komisyon oluşturabilir. Bu siyasi komisyonlar genellikle PAC, yani siyasi eylem komisyonu (political action committee) olarak anılırlar, bu komisyonlar da FEC’e kaydolmalıdır.

Siyasi komisyonlar FEC’e kaydolduktan sonra kampanya fonu toplama çalışmalarına başlayabilirler. Bu tür fonların tümü, giderlerle birlikte üç ayda bir ya da ayda bir FEC’de dosyalanan raporlar halinde açıklanmalıdır. Raporlar elektronik olarak dosyalanmaktadır ve halk FEC’in [<http://www.fec.gov/>] adlı İnternet sitesinden bu raporlara ulaşabilir. Aday, siyasi parti ve PAC’lerin katkı ve giderlerini takip etmek için çok sayıda özel kurum da İnternet sitesine sahiptir.

Yasal Katkı Kaynakları

Federal aday veya siyasi partilere yapılan bütün bağış ve katkılar, FEC’e kayıtlı şahıs ya da komisyonlar tarafından yapılmalıdır. Şirket ya da sendikalar şahıslardan para sağlayan PAC’lerin sponsorluğunu yapıyor olsa da, bu tüzel kişiliklerin doğrudan katkıda bulunması yasaktır. PAC'lere 100 doların üstünde nakit para bağışlamak yasaktır; aynı şekilde, “yabancı vatandaş”, statüsünde bulunan şahısların katkıda bulunması da yasaktır. Bu şahıslar ABD’ye daimi olarak kabul edilmemiş kişilerdir. Ne var ki, seçimde oy kullanamaları da, sürekli oturma iznine sahip yabancı vatandaşlar katkıda bulunabilir.

Katkı Miktarının Sınırları

Şahıs ya da siyasi komisyonunun yapacağı katkı miktarı çeşitli sınırlamalara tabidir. Sözelimi, bir şahıs, herhangi bir adayın kampanyasına 2.300 doların üstünde para yardımında bulunamaz. Bu sınır, “seçim başına” hesaplanmaktadır. Aynı şekilde, bir şahıs, bir adayın ön seçim kampanyasına en fazla 2.300 dolar katkıda bulunabilir, aynı adayın genel seçim kampanyasına ise 2.300 dolar katkıda daha bulunabilir. Bir karı koca ayrı ayrı şahıslar olarak görülmektedir; dolayısıyla, seçim başına topluca 4.600 dolarla bu sınırın iki katı katkıda bulunabilirler.

Şahıslar, adaylara (ve diğer komisyon türlerine) yapılacak katkı sınırlamalarının yanı sıra, “toplam” katkı sınırına tabidirler. Bir şahıs iki yıllık seçim dönemi boyunca bütün federal aday ve siyasi partilere 108.200 dolardan fazla bağışta bulunamaz. (Sınırlar her iki yılda bir enflasyon artışına göre düzenlenmektedir; bu da normalin üstündeki dolar miktarlarını açıklamaktadır.)

PAC’ler seçim başına bir adayın kampanyasına en fazla 5.000 dolar katkıda bulunabilirler. Siyasi partilere yapılacak katkı miktarı da sınırlıdır; ancak bu sınır PAC’lerin tek bir adaya yapacağı katkı sınırının üstündedir.

Aynı şekilde, sözelimi 23 milyon dolarlık –ki bu miktar başkanlık kampanyası için oldukça mütevazı bir miktardır– bir kaynak sağlamak isteyen bir başkan adayı, 2.300 dolardan daha fazla bağışta bulunamayacak şahısların ve 5.000 dolarla sınırlı PAC’lerin dikkatini çekerek bunu yapmalıdır. Böyle bir aday 23 milyon dolarlık bir kaynak sağlamak için maksimum miktarda bağış yapacak en az 1000 kişiye ihtiyaç duyacaktır. Adayın birkaç bin bağışçı bulmaya çalışma ihtimali daha yüksektir; bu bağışçıların büyük kısmı ise yasal olan en fazla miktarın altında bağış yapacaktır.

Kampanya Harcamaları

Büro için yarışan bir adayın kampanya yürütmesi için bir personel bulması, ofis bulup seyahat düzenlemesi, araştırma yapması, siyasi tavrını belirten yazılar hazırlaması, radyo, televizyon, yazılı basın ve İnternette reklam yayınlaması ve çok sayıda halkla buluşma mitingi düzenleyip kaynak sağlama faaliyetlerinde bulunması gerekmektedir. Temsilciler Meclisi adayları bu faaliyetleri kendi özel kongre bölgelerinde yürütürken, Senato adayları aynı faaliyetleri kendi seçim bölgelerinde yürütürler ki, bu bölge bütün eyalettir.

Hawaii Cumhuriyetçi Parti eyalet başkanı Sam Aiona, Federal Seçim Komisyonu’nu kampanya finansmanı ve denetimi meselelerini takip etmeye çağırılmaktadır.

© AP Images/Lucv Pemoni

Başkan adaylarının kampanyalarını eyalet eyalet düzenlemek gibi zahmetli bir işleri vardır; resmi olarak aday gösterildikleri takdirde, bu kampanyayı bütün ülkede yürüteceklerdir. Bir başkanlık kampanyasının ilk planlaması – yani partinin resmi adaylığını kazanmak- ön seçimlerini en erken yapacak eyaletlere odaklanmaktır. Dolayısıyla, adaylar Iowa, New Hampshire, Güney Carolina, Nevada ve Florida’da örgütlenmeye çalışacaklardır; çünkü bu eyaletlerin tümü kurultay düzenleyecek veya Ocak 2008’deki ön seçimler bu eyaletlerde yapılacaktır. Eskiden, diğer eyaletlerin kendi ön seçimleri Haziran ayına kadar olan bir dönemde yapılmaktaydı. Ne var ki, 2008 yılında California, New York ve Texas gibi büyük eyaletler de dâhil olmak üzere, eyaletlerin büyük çoğunluğu ön seçimlerini 5 Şubat’ta yapacaklardır. Büyük ölçüde kısaltılmış olan bu seçim programı, başkanlık kampanyalarını yürütenlerin bu ilk eyaletlerde finansman faaliyetleri başlatabilmeleri için önemli miktarda kaynak sağlamalarını gerektirmekte, dolayısıyla söz konusu kişilere inanılmaz talepler yüklemektedir (bazı tahminlere göre en az 100 milyon dolar). Kampanya komisyonları finans durumlarını FEC’e açıklamak zorunda olduklarından, ne kadar para topladığı ve paranın nereye harcandığı kamu kayıtlarına geçecektir. Özellikle 2007 yılı boyunca ve Ocak 2008’de bu raporlar “para ön seçimi” olarak adlandırılmıştır; çünkü söz konusu raporlar, gerçek oylama işlemi başlamadan önce her adayın almaya çalıştığı destek miktarının ölçümü olarak görülmektedir.

California’nın 53. Kongre bölgesinde aday olan Mike Gordon kampanya gönüllüleri ile strateji görüşüyor.
© AP Images/Damian Dovarganes

Kampanyaların Kamu Finansmanı

1976 yılından bu yana, başkan adaylarının kamu finansman siteminde yer almaları uygun bulunmuştur; ABD hükümeti kamu finansman yöntemiyle nitelikli kampanyalara fon sağlamaktadır. 2000 yılı seçimlerine kadar, seçilen bütün başkan adayları, belirli bir miktardan daha fazlasını harcamamak kaydıyla hükümet fonlarını kabul ederek bu sistemde yer almışlardır. Ne var ki, şart koşulan harcama limiti çok az bulunduğu ve gerçekte belediye başkanı adaylarının özel kaynaklardan kolaylıkla sağlayabildikleri miktardan az olduğundan, bu sistem giderek adayların gözünden düşmüştür. Sonuç olarak, 2000 yılında Vali olan George W. Bush, ön seçimlerde kamu finansmanı hakkından yararlanmayı reddeden ilk önemli aday olmuştur. Dört yıl sonra, Cumhuriyetçi Başkan Bush ile Demokrat adaylar Senatör John Kerry ve Vali Howard Dean ilk yarışlar için kamu finansmanından yararlanmamayı seçmişlerdir. 2008 yılında, ilk kez Demokrat aday John Edwards dışındaki Demokrat ve Cumhuriyetçi bütün önemli adayların ilk eyaletlerde kamu finansmanı hakkından yararlanmamayı seçmesi beklenmektedir. Ayrıca, genel seçim kampanyası süresince Demokrat ve Cumhuriyetçi başkan adaylarının da kamu finansman sistemini kullanmama olasılığı yüksektir.

Ne Kadar Para Harcanacak?

2008 seçiminde kampanyalara harcanacak para miktarını tahmin etmek zordur; ancak bir tahminde bulunmanın zararı yoktur. Bu seçimde her zamankinden daha fazla para harcanacaktır. 2004 yılında Başkan Bush ilk eyaletler için 270 milyon dolar kaynak sağlamış ve genel seçim için 75 milyon dolar kamu fonu almıştır. Başkan Bush’un nihai rakibi Senatör Kerry ise ilk eyaletler için 235 milyon dolar kaynak sağlayıp genel seçim için 75 milyon dolar kamu fonu olarak geride kalmıştır. 2008 yılında aday sayısı ile birlikte katkı limiti de artmıştır (2004’teki 2000 dolardan 2.300 dolara çıkmıştır). Bunun yanı sıra, kampanyalara katkıda bulunan Amerikalıların sayısında da artış görülmüştür; bunda İnternetteki kampanya web sitelerinden elektronik olarak katkıda bulunma kolaylığının büyük payı vardır.

Aday harcamalarının yanı sıra, siyasi partiler, PAC’ler ve diğer ilgili gruplar da para harcayacaktır. 2004 yılında, Center for Responsive Politics’in tahmini hesaplamalarına göre, bütün federal adaylar, siyasi partiler ve diğer gruplar o yılın seçim kampanyası için 3,9 milyar dolar harcamışlardır. Bu rakama göre 2000 yılındaki kampanyaya nazaran yüzde 30 artış olmuştur. 2008 yılındaki seçim kampanyalarında yine bir artış görülmesi beklenmektedir.

Seçici Kurul Gerçekten Yararlı Oldu mu?

Ohio Kolombus'taki Eyalet Meclisinde, Ohio seçici kurulu heyeti oy kullanıyor, Aralık 2004.
© AP Images/Will Shilling

Bu bölümde, iki öğretim görevlisi, Seçici Kurul'un iyi ve kötü yönlerini ele alıyor; Seçici Kurul, çoğunluğun oyunun kullanılmasından sonra, her eyaletin ABD başkanını seçecek seçmeni atadığı kuruldur. Ross K. Baker, ABD Anayasası tarafından 1787'de kurulan Seçici Kurulu'n neden sürdürülmesi gerektiğini açıklıyor. Ross K. Baker, New Brunswick, New Jersey'de bulunan Rutgers Üniversitesinde Siyaset Bilimi Profesörüdür. Jamie Raskin ise, seçim sonuçlarının ulusun genel oyunu yansıtması bakımından Seçici Kurul'da bazı değişiklikler yapılması için argümanlar sunuyor. Jamie Raskin, Maryland Eyaleti Senatörüdür ve Washington, D.C'de bulunan American University'de anayasa hukuku profesörlüğü yapmaktadır. Kendisi Maryland'i National Popular Vote Interstate Compact'a (Eyaletler Arası Ulusal Çoğunluğun Oyu Sözleşmesi) katılan ilk eyalet yapan mevzuatı tanıtmıştır.

OLUMLU YÖNLERİ

Seçici Kurul: 21. Yüzyılda Hâlâ Yararlı
Ross K. Baker

7 Kasım 2000 akşamı, New York eyaletinden yeni seçilmiş Demokrat senatör Hillary Rodham Clinton, Manhattan'da kendisine destekleyen ve sevinçle gülümseyen kalabalığa seslenerek Washington'a gidip "eski ve demokratik olmayan" Seçici Kurulu yıkmak için çalışacağına ant içti; çünkü Seçici Kurul başkanlık seçiminde açık bir kesin kazanan belirlemede başarısız olmuştu.

Hillary Rodham Clinton'a içine seçildiği kurumun, yani ABD Senatosunun da eski (Senato 1789'da kurulmuştur) ve demokratik olmayan (nüfusu göz önünde bulundurulmaksızın her eyalet iki senatör tarafından temsil edilmektedir) bir kurum olduğunu söylemek

OLUMSUZ YÖNLERİ

Amerika Birleşik Devletleri Başkanını Ulusal Çoğunluğun Oyuyla Seçmek için Seçici Kurul'u Kullanalım
Jamie Raskin

Dünyanın her yerinde demokrasiyi yaymak ve siyasi reformlar yaratmak biz Amerikalıların karakterinde vardır.

Ne var ki sıra kendi vatanımıza geldi mi bu konuda çok çekimserizdir. Kendi seçim uygulamalarımızı "demokrasi" olarak adlandırıyoruz; ama diğer ülkelerde ortaya çıkan en iyi demokrasi uygulamaları şöyle dursun, bu seçim uygulamalarını kendi demokrasilerimizle bile kıyaslamıyoruz.

kimsenin aklına gelmedi. Bütün hükümlerinin modern ve demokratik olması standardını ABD Anayasasına da uyguladığımız takdirde, hükümetin bu son derece sağlam ve başarılı hükümet planından geriye pek bir şey kalmayacaktır.

ABD Anayasası, bazı eleştirilenlerin modası geçmiş olarak niteleyecekleri özelliklerle doludur; bunlara ulusal hükümetin iktidarı 50 eyaletle paylaştığı federal sistem de dâhildir. Amerika Birleşik Devletlerinin yalnızca ülkenin başkenti olan Washington DC'den yönetilmesi belki daha etkili olacaktır; ancak Anayasayı yazanlar etkililiği bir öncelik olarak görmemiştir. Onlar özgürlüğe daha çok önem vermişler ve siyasi gücü bölmenin daha emniyetli olacağını düşünmüşlerdir. Bu bölmenin bir özelliği şudur; ulusal ya da federal hükümet, iktidarı 50 eyaletle paylaşır.

Amerikan federalizminin önemli özelliklerinden biri, başkanın seçiminde eyalet olarak 50 eyaletin yer almasıdır. Bu sistem – Seçici Kurul – her eyalete belirli sayıda seçmen oyu verir; bu oyların sayısı eyaletin ABD Senatosu ile ABD Temsilciler Meclisindeki üyelerinin toplam sayısına eşittir. Eyaletler, Senato ile Temsilciler Meclisindeki sandalyelerini nüfuslarına orantılı olarak alırlar. Seçici oyları bütün seçici oyların (hali hazırda 538'de 270) çoğunluğunu oluşturan bir dizi eyaletteki çoğunluk oyunu kazanabilen başkan adayı, başkan olur. Bu sistemi eleştirenler, doğrudan seçimdeki sadeliği argüman olarak sunuyor. Her bir eyaletteki oy toplamlarını göz ardı edip sadece ulus çapındaki oyları sayarak bir kazanan belirleyemezsiniz. Amerika Birleşik Devletleri böyle bir sistemi benimsemiş olsaydı, adaylar yalnızca en kalabalık eyaletlerde kampanya çalışması yürütme ve bu yerlerdeki en fazla oy sayısını almaya çalışıp nüfusu da az olan eyaletleri göz ardı etme eğiliminde olurlardı.

Arizona'da, Phoenix'teki eyalet meclisindeki bir tören sırasında, seçmenlerin oy pusulalarına resmi eyalet mührü basılmaktadır.

© AP Images/Paul Connors

Hali hazırdaki seçim uygulamalarımızın bir kısmının ülkenin ilk zamanlarını yansıtması gerçeğini göz önünde bulundurduğumuzda, bu konudaki kayıtsızlığımız utanç vericidir.

Bunun en ciddi örneği başkanımızı seçme yöntemimizdir; bu yöntem, demokrasinin bütün temel prensiplerini baş aşağı çeviren karmaşık bir süreçtir. Şimdi demokrasinin temel kaidelerinin bir ABD başkanlık seçiminde nasıl alabora edildiğine bakalım:

- Sözelimi çoğunluğun iktidarı uygulaması; bu uygulama bizim başkanlık seçimlerimizde geçerli değildir. Çoğunluğun iktidarı, siyasi demokrasinin özüdür; ancak Amerika Birleşik Devletlerinde, ulusal çoğunluğun oyunu alan kişi başkan olamaz. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Seçici Kurul'da kazanan başkan olur; Seçici Kurul, her eyaletin belli sayıda "seçici" atadığı bir sistemdir, bu seçmenler başkanı seçer. Fazlasıyla reklamı yapılan 2000 yılı seçiminde, Başkan Yardımcısı Al Gore, ulusal çoğunluğun 500.000'den fazlasını alarak Vali George Bush'a galip gelmişti; ancak Florida'da son dakikada 573 oy marjı nedeniyle Seçici Kurul'da seçimi kaybetti. Çoğunluk oyunda kaybedenler, diğer üç seçimde de Seçici Kurul'da galip gelmişlerdir; ayrıca çok sayıda kıl payı kaybedilen seçimler vardır; bu seçimlerde çoğunluk oylarındaki küçük bir kayma, çoğunluk oylarında kaybedenleri Beyaz Saray'a çıkarmıştır.
- İnsanlar başkanları için oy kullanırlar; ancak Amerika Birleşik Devletleri'nde böyle bir durum söz konusu değildir. Burada insanlar, eyaletlerden seçilecek seçmenler için oy kullanırlar; bu seçmenler de başkanı seçer. Elbette çoğu insan başkan adayı için oy kullandığına inanır.
- Her oy eşit bir şekilde sayılır; ancak Seçici Kurul'un tuhaf aritmetiğinde böyle bir uygulama yoktur. Seçici Kurul'un matematik yasalarına göre, Delaware veya Kuzey Dakota'da yaşayan bir seçmenin oyu matematiksel olarak California, Texas ve New York gibi daha büyük eyaletlerdeki tek bir oydan daha değerlidir (seçmenlerin eyalet seçicilerine oranı ile ölçülür). Ancak oylara seçmenlerin gerçekten eyalet seçicisi olarak kimin kazanacağı üstünde bir etkisi olma ihtimaline göre ağırlık verdiğinizde, keyfi değişiklikler ve eşitsizlikler çok daha çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Sözelimi, 2004 yılında yapılan başkanlık seçimi New Mexico eyaletinde 365 oyluk bir fark ile belirlenirken, Utah'da 312,043 oy farkı ile belirlenmiştir; bu da New Mexico'daki bir seçmenin Seçici Kurul üyelerinin atanması konusunda Utah'daki bir seçmene göre yüzlerce kez daha etkili olacağı anlamına gelmektedir.

Seçici Kurul, adayları kalabalık nüfuslu merkezlerin ötesine ulaşmaya ve doğrudan seçim sisteminde ihmal edilecek yerlerde kampanya çalışmaları yürütmeye zorlar. Adayların yalnızca 12 en kalabalık eyalette kampanya çalışması yürütüp başkanlığı kazanması en azından teoride mümkün olurdu. Bu da adayların kalan 38 eyaleti ihmal etmeleri için bir neden yaratır. Ancak Seçici Kurul sistemi dâhilinde, bir adayın yalnızca 12 en kalabalık eyalette kampanya çalışması yürütüp yeterli seçici oy kazanması pek muhtemel değildir. Demokrat bir başkan adayı New York, California ve Massachusetts’de kazanacağından emin olabilir. Cumhuriyetçi bir adayın ise Texas, Kuzey Carolina ve Georgia’da kazanma olasılığı yüksektir. Ne var ki, Beyaz Saray’a çıkmak için gerekli aşgari 270 seçici kurul oyunu kazanabilmek için her bir adayın hem parti gücünün başa baş bir şekilde bölündüğü Ohio ve Florida gibi daha büyük eyaletlerde (kararsız eyaletler olarak da bilinir) hem de nüfusu daha az olan yerlerde kazanması gerekir. Bütün eyaletler en az üç seçici kurul oyuna sahip olduklarından, adaylar bu küçük yerleri ihmal etme lüksüne sahip değildir. Seçici Kurul ayrıca son derece bir bölgeye hitap eden bir adayın seçilmesini de engeller; çünkü Amerika Birleşik Devletlerinin hiçbir bölgesi tek başına başkan seçmeye yetecek seçici kurul oyuna sahip değildir. Seçici Kurulu eleştirenler genellikle seçmen sayısını hedef alırlar; sistemi savunanlar ise bu oyların dağılımına ve oyların eyaletlerin geniş kesitleri ile ülkenin bölgelerinden gelip gelmediğine dikkat çekerler.

Amerikan tarihi boyunca, Seçici Kurul sistemi küçük veya üçüncü partiden adayların başkanlık yarışlarında başarılı olmasını daha da zor hale getirmiştir. Mevcut sistemi eleştirenler bu noktayı ABD siyasetinin olumsuz bir özelliği olarak gösterebilir; ancak iki partili sistem Amerika’ya iyi hizmet etmiştir. İki partili sistem, Amerikan siyasetine bir ılımlılık ölçütü yükleyerek ülkenin istikrarına önemli katkıda bulunmuştur. Bu sistem aşırı (extremist) hareketleri engeller; ancak aynı zamanda küçük bir parti ya da adayın seçmenlerin beğendiği fikirler sunması durumunda büyük partilerden biri büyük olasılıkla bu önerileri benimser. Aşırı görüşteki bir aday çoğunluğun oyunu ve birkaç eyaletteki seçici kurul oyunu kazanmayı başarabilir (ki 1948 seçiminde Strom Thurmond ile kendisinin ırkçı Eyalet Hakları partisi buna bir örnektir); ancak başkanlığı kazanma olasılığı azdır. Seçici Kurul kapsamında, Amerikan siyasetini eleştirmeye yer açılmıştır; ancak aşırı görüşler desteklenmemektedir.

Ayrıca, siyasi açıdan aşırı uçlar Seçici Kurul tarafından caydırılırken, ırk ve etnik azınlık grupları bu sistemle güçlenir. Sözelimi, İspanyollar ABD nüfusunun yalnızca yaklaşık yüzde 12’sini oluşturur, seçmen yüzdeleri ise daha azdır. Doğrudan seçim sisteminde, bu nüfusun etkisi büyük ölçüde azalacaktır; ancak bazı eyaletlerde İspanyol seçmenlerin sayısı önemli etki yaratacak kadar çoktur.

- Her seçmen, oy kullanmaya eşit derecede teşvik edilmelidir; ancak Amerika Birleşik Devletleri’nde bu kural uygulanmaz. İnsanların çok büyük bir çoğunluğu ”emniyetli” bölge olduğu düşünülen eyaletlerde yaşamaktadır; bu emniyetli bölgelerde Cumhuriyetçi ve Demokratlar eyaletin başkan seçicileri konusunda olası bir etkiye sahiptir. Bu nedenle eyaletlerin üçte ikisi, adayların geçerken uğradıkları bir bölge olmuştur; adaylar daha çok hangi partinin kazanacağını belli olmadığı “kararsız” eyaletlere yönelmektedir. Son iki seçim döneminde, iki parti kampanya kaynaklarının yüzde 99’unu yalnızca 16 eyalete ve beş eyalette şaşırtıcı bir yüzde 70’lik bölüme ayırmıştır. En büyük dört eyaletten üçü olan Texas, New York ve California’da yaşayan insanlar dâhil olmak üzere çoğumuz Florida, Ohio ve sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen diğer birkaç eyalette yürütülen gerçek kampanyayı seyrediyoruz. Ülkenin büyük kısmının ihmal edilmesi, unutulmuş eyaletlerde katılımı azaltmaktadır. Genel seçimdeki seçmen katılımı kararsız eyaletlerde yüzde 70’e yaklaşmakta, ancak ihmal edilen seyirci eyaletlerde yüzde 50’nin de aşığına düşmektedir; böylece ülkemiz dünyada ulusal seçmen katılım oranının en az olduğu ülkelerin arasında yer almaktadır.

Başkanlık seçimlerimizin olumsuz dinamikleri konusunda neler yapılabilir? Kamuoyu yoklamaları uzun zamandır Amerikalıların yüzde 65’ten fazlasının başkanın doğrudan çoğunluk oyunu, yaşadığımız yerin coğrafyasına bakılmaksızın hepimizin oyunun değerinin aynı olduğu bir seçimle seçilmesini istediğini göstermektedir. İnsanlar başkan bütün Amerikalıları temsil etmesini istemektedir; taraflı bir güdümlü bir araya gelmiş derme çatma eyaletleri değil. Çözmemiz gereken mesele şudur: Thomas Jefferson’ın "Anayasamızdaki en tehlikeli leke" olarak adlandırdığı bir kuruluş olan Seçici Kurul’un eski mekanikleri ile ulusal seçime duyulan içgüdüsel isteği nasıl uzlaştırabiliriz?

Pennsylvania Yüksek Mahkeme Yargıcı J. Michael Eakin, eyalet meclisinde gerçekleştirilen Seçici Kurul işlemlerinde ant içiyor, Harrisburg, Aralık 2004.
© AP Images/Daniel Shanken

Siyasi açıdan değişken bir eyalet olan Arizona'da, İspanyolların yüzdesi yaklaşık yüzde 25 ya da ulusal ortalamanın iki katıdır; bu da Seçici Kurul sistem kapsamında bu azınlığa daha fazla siyasi etki fırsatı verir; doğrudan seçim sisteminde bu olamazdı. Benzer şekilde, Virginia gibi bir eyalette, Afro-Amerikalıların sayısı nüfusun yaklaşık yüzde 20'sini oluşturmaktadır; dolayısıyla bu eyaletin siyasetini daha da rekabetçi hale getirir.

Son olarak, federal sistemin sağlıklı olup olmamasına ilişkin önemli soru vardır. Anayasayı yazanlar gücün ulus ve eyalet hükümetleri arasında bölünmesini bireysel özgürlüklerin önemli bir koruyucusu olarak görmüşlerdir; ancak son yıllarda, federal hükümete normalde eyaletlerin sorumluluğu olan bölgelerde daha fazla yetki vermek gerektiğine değin eğilimler gözlemlenmiştir. Seçici Kurulu da yıkarak eyaletlerin nüfuzunu yok etmek, 220 yıllık Amerikan tarihi boyunca karşılaştığı güçlüklerle dayanmış siyasi bir sistemin temel direklerinden birini yıkmak olacaktır.

Ancak Maryland eyaleti, başkanı ulusal çoğunluğun oyuyla seçmek için Seçici Kurul'dan nasıl yararlanabileceğimizi gösteren cesur ve tarihi bir adımı atmış bulunmaktadır. 10 Nisan 2007 tarihinde, Vali Martin O'Malley bir plana imza atmıştır; bu plana göre Maryland eyaletler arası bir dayanışmayı başlatacak, bu sözleşmenin bütün üyeleri kendi Seçici Kurul oylarını ulusal çoğunluk oyunu kazanan aday için kullanmayı kabul edecektir. Anlaşma, seçici kurul oylarının (270) çoğunluğunu temsil eden bir dizi eyalet tarafından benimsendiğinde yürürlüğe girecektir. Maryland Eyaleti ile Delege Meclisinde büyük bir çoğunlukla kabul edilen plan, California, Hawaii ve Illinois'in yanı sıra bir dizi eyalet yasama odasında da kabul edilmiştir. Başkanlık seçimlerimizin "halk için, halk tarafından seçilen halkın hükümeti" kavramından çarpıcı bir biçimde ayrıldığı konusundaki endişe bu plana can vermiştir.

Ulusal Çoğunluğun Oyu planı, eyaletlerin eyaletler arası sözleşmeler yapma ve seçicileri atama zorunluluğu güçlerine dayanmaktadır. ABD Anayasasının II. Maddesi I. Bölümünde şu ifade yer almaktadır: "Her Eyalet, Yasama organının yönlendirdiği Şekilde belirli Sayıda Seçici atayacaktır." Bu güç yasama organları tarafından farklı biçimlerde uygulanmıştır. Başta, yasama organları seçicileri çoğunlukla doğrudan adlandırmışlardır. Seçici Kurul bilinçli bir organ gibi faaliyet göstermiş ve her bir üye kendi vicdanı doğrultusunda oy kullanmıştır. Sözgelimi, 1800 yılında Maryland'in yedi Seçici Kurul üyesi Adams için, dört üyesi ise Jefferson için oy kullanmıştır. Eyaletler Seçici Kurul üyelerini eyalet çapında çoğunluk oyuna dayanan "kazanan hepsini alır" yaklaşımıyla ödüllendirmeye başladıkları zaman, daha küçük eyaletler bu yeni moda "birim" blok oy kullanmanın küçük eyaletlerin gücünü azalttığını söyleyerek şikâyetlerini dile getirdiler (ve haklıydılar). Dava açtılar ve kaybettiler. Delaware – New York davasında (1966), ABD Yüksek Mahkemesi davayı reddederek, eyaletlerin seçicileri ödüllendirme gücünü uygun gördükleri yerlerde uygulayabileceklerini vurgulamıştır. Eyaletin gücü mutlaktır, "sonsuzdur."

Dolayısıyla, California'dan New Jersey'ye, Texas'tan Utah'a (seyirci eyaletler tarafından yönlendirilen) yasama organlarımız artık birleşip anayasanın kendilerine verdiği yetkilerini kullanabilir ve Amerika Birleşik Devletleri'ne dünyanın her yerinde teşvik ettikleri; ancak kendi vatanımızda asla sahip olamadığımız şeyi; çoğunluğun iktidarına, bir kişi-bir oy sistemine dayanan, her oyun eşit değere sahip olduğu gerçek anlamda bir ulusal başkanlık seçimini kazandırabilirler. Böyle bir seçim hali hazırda on milyonlarca seçmeni harekete geçirerek katılımın az olduğu uyuşuk demokrasimizi yeniden canlandıracak ve dünyanın her yerinde başkanlarını seçen demokrasilerle aynı olmamızı sağlayacaktır.

Kaynakça

ABD seçimleri ile ilgili okunabilecek diğer kaynaklar

Bai, Matt. *Billionaires, Bloggers, and the Battle to Remake Democratic Politics (Milyarderler, Blog'cular ve Yeniden Demokratik Siyaset Yapma Savaşı)*. New York, Penguin Press, 2007.

Benenson, Bob. *Elections A to Z (A'dan Z'ye Seçimler)*. Washington DC: CQ Press, 2007.

Black, Earl ve Merle Black. *Divided America:: The Ferocious Power Struggle in American Politics (Bölünen Amerika: Amerikan Siyasetinde Kıran Kırana Bir İktidar Mücadelesi)*. New York, NY: Simon & Schuster, 2007.

Carroll, Susan J. ve Richard L. Fox, editörler. *Gender and Elections:: Shaping the Future of American Politics (Cinsiyet ve Seçimler: Amerikan Siyasetinin Geleceğinin Şekillenmesi)*. New York, NY: Cambridge University Press, 2006.

Dover, E.D. *Images, Issues, and Attacks:: Television Advertising by Incumbents and Challengers in Presidential Elections (İmajlar, Meseleler ve Saldırılar: Başkanlık Seçimlerindeki Görevlilerin ve Adayların Televizyon Reklamcılığı)*. Lanham, MD: Lexington Books, 2006.

Farnsworth, Stephen J. *The Nightly News Nightmare:: Television's Coverage of U.S. Presidential Elections, 1988-2004 (Gece Haberleri Kâbusu: 1988-2004 ABD Başkanlık Seçimleri'nin Televizyon Haberleri)*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, 2007.

Feldman, Jeffrey. *Framing the Debate:: Famous Presidential Speeches and How Progressives Can Use Them to Change the Conversation (and Win Elections) (Tartışmanın Çerçevesi: Ünlü Başkanlık Konuşmaları ve Sonrakilerin Konuşmayı Değiştirmek (ve Seçimleri Kazanmak) için Konuşmaları Nasıl Değiştirebileceğine Dair)*. Brooklyn, NY: Ig Publishing, 2007.

Green, John C., Mark J. Rozell ve Clyde Wilcox, editörler. *The Values Campaign?:: The Christian Right and the 2004 Elections (Değerler mi Kampanya Yapıyor?: Hristiyan Sağ ve 2004 Seçimleri)*. Washington DC: Georgetown University Press, 2006.

Jarvis, Sharon E. *The Talk of the Party:: Political Labels, Symbolic Capital, and American Life (Partinin Dili: Siyasi Etiketler, Sembolik Baş Harf ve Amerikan Yaşamı)*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 2005.

Magleby, David B., Anthony J. Corrado ve Kelly D. Patterson. *Dancing without Partners:: How Candidates, Parties, and Interest Groups Interact in the Presidential Campaign (Partnersiz Dans Etmek: Adaylar, Partiler ve İlgili Grupların Başkanlık Kampanyasında Nasıl Bir Etkileşim İçinde Olduklarına Dair)*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2007.

McDonald, Michael P. ve John Samples. *The Marketplace of Democracy:: Electoral Competition and American Politics (Demokrasi Pazarı: Seçim Rekabeti ve Amerikan Siyaseti)*. Washington DC: Cato Institute/Brookings, 2006.

Pfau, Michael, J. Brian Houston ve Shane M. Semmler. *Mediating the Vote:: The Changing Media Landscape in U.S. Presidential Campaigns (Oya Aracılık Etmek: ABD Başkanlık Seçimi Kampanyalarında Değişen Medya Manzarası)*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2007.

Sabato, Larry J. ve Howard R. Ernest. *Encyclopedia of American Political Parties and Elections (Amerikan Siyasi Partileri ve Seçimleri Ansiklopedisi)*. New York, NY: Facts on File, 2006.

Schofield, Norman. *Multiparty Democracy:: Elections and Legislative Politics (Çok Partili Demokrasi: Seçimler ve Parlamento Siyaseti)*. New York, NY: Cambridge University Press, 2006.

Skinner, Richard M. *More Than Money:: Interest Group Action in Congressional Elections (Paradan Daha Fazlası: Kongre Seçimlerinde Çıkar Grubu Faaliyeti)*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2007.
Stanley, Harold W. ve Richard G. Niemi. *Vital Statistics on American Politics 2007-2008 (2007-2008 Amerikan Siyaseti Konusunda Çok Önemli İstatistikler)*. Washington DC: CQ Press, 2007.

Williams, Andrew Paul ve John C. Tedesco, editörler *Internet Election:: Perspectives on the Web in Campaign 2004 (İnternet Seçimi: 2004 Kampanyasında İnternetteki Bakış Açıları)*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2006.

ABD Dışişleri Bakanlığı yukarıdaki listede adı geçen kaynakların içeriği ve ulaşılabilirliği konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmez.

İnternet Kaynakları

ABD seçim süreci hakkında bilgi edinilebilecek internet kaynakları

Seçim Linkleri Seçkisi

P2008: Beyaz Saray Yarışı

<http://www.gwu.edu/~action/P2008.html>

ABD Dışişleri Bakanlığı, Yabancı Basın Merkezi: 2008 Seçimleri

<http://fpc.state.gov/fpc/c21250.htm>

ABD Dışişleri Bakanlığı: ABD Seçimleri

http://usinfo.state.gov/dhr/democracy/elections/elections_links.html

ABD Devlet Arşivleri: ABD Seçimi & Oy Kullanma Kaynakları

<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/links2.html#maps>

Vanderbilt Üniversitesi Seçimler Linkleri

<http://lib11.library.vanderbilt.edu/diglib/godort.pl?searchtext=Elections&Type=Simple&Resource=DB&Website=FDTE>

Amerika'nın Sesi. 2008 Seçimine Doğru

<http://www.voanews.com/english/US-Elections-2008.cfm>

Videolar

Campaign Network — C-SPAN ve Congressional Quarterly'den

<http://www.campaignnetwork.org/>

ExpertVoter.org: 2008 Başkan Adayları için Bir Video Kılavuzu

<http://www.expertvoter.org/>

Oturma Odası Adayı: Başkanlık Kampanyaları Reklamları, 1952-2004

<http://livingroomcandidate.movingimage.us/>

RealClearPolitics Videoları □ Genel haber kaynaklarından videolar

http://video.realclearpolitics.com/video_vault/

RealClearPolitics Vlog □ YouTube ve diğer kaynaklardan 2008 seçimleri ile ilgili videolar

http://www.realclearpolitics.com/video_log/

Sen Seç '08

<http://www.youtube.com/youchoose>

PrezVid: 2008 YouTube Kampanyası

<http://www.prezvid.com/>

Adaylar

Başkanlık 2008 □ Politics1.com'dan

<http://www.politics1.com/p2008.htm>

Başkanlık Sahası: 2008 Adaylarının Tam Kapsamı

<http://projects.washingtonpost.com/2008-presidential-candidates/>

Din & Siyaset '08

<http://pewforum.org/religion08/>

Gençlik Oy Kullanıyor

Oy Kullanabilir miyim?

<http://www.canivote.org/>

ÇEMBER: Yurttaşlık Öğrenme ve Katılma ilişkin Bilgi ve Araştırma Merkezi

<http://www.civicyouth.org/>

Generation Engage

<http://www.generationengage.org/>

I'm 18 in 08 (2008'de 18 Yaşımdayım) — Gençlik oy kullanma blog'u ve belgesel film

<http://im18in08.blogspot.com/>

Fikir Anketleri

CBS Haber Anketleri

<http://www.cbsnews.com/sections/opinion/polls/main500160.shtml>

Gallup Anketi

<http://www.gallupoll.com/>

Harris Anketi

http://www.harrisinteractive.com/harris_poll/

Los Angeles Times Anketi

<http://www.latimes.com/news/custom/timespoll/>

İnsanlar ve Basın için Pew Araştırma Merkezi

<http://people-press.org/>

PollingReport.com

<http://www.pollingreport.com/>

RealClearPolitics Anketleri

<http://www.realclearpolitics.com/polls/>

Anket Araştırma Linkleri

<http://felix.iupui.edu/Links.htm>

Zogby International

<http://www.zogby.com/>

Seçimlerle İlgili Genel Medya Blog'ları

ABC Haber: Not

<http://abcnews.go.com/Politics/>

CBS Haber: Siyaset

<http://www.cbsnews.com/sections/politics/main250.shtml>

CNN: Durum Odası

<http://www.cnn.com/CNN/Programs/situation.room/blog/>

Fox Haber: Güncel '08

<http://www.update08.foxnews.com/>

MSNBC Haber: First Read

<http://firstread.msnbc.msn.com/>

National Journal: The Hotline (Ateş Hattı)

<http://hotlineblog.nationaljournal.com/>

New York Times: The Caucus (Kurultay)

<http://thecaucus.blogs.nytimes.com/>

Washington Post: The Fix

<http://blog.washingtonpost.com/thefix/>

Kampanya Finansı

Kampanya Finans Enstitüsü

<http://www.cfinst.org/>

Federal Seçim Komisyonu: Kampanya Finans Hukuku

<http://www.fec.gov/law/feca/feca.shtml>

Ofis Kâtibi, Temsilciler Meclisi: Federal Seçim Kampanyası Raporları

Federal Seçim Kampanyası Finans Raporları

Project Vote Smart: Kampanya Finansı

http://www.vote-smart.org/official_five_categories.php?dist=finance.php

Beyaz Saray Yarışı: Başkan Olma Yatırımı

<http://opensecrets.org/pres08/index.asp>

Seçim Hukuku Kaynakları

Kampanya Yasal Merkezi

<http://www.campaignlegalcenter.org/>

Federal Seçim Reformu Komisyonu

<http://www.american.edu/ia/cfer/>

Seçim Hukuku @ Moritz (Hukuk Koleji)

<http://moritzlaw.osu.edu/electionlaw/>

Federal Seçim Komisyonu: Federal Kampanya Finans Hukuku İdaresi ve Uygulaması

<http://www.fec.gov/index.shtml>

2002, Help America Vote Act

<http://www.fec.gov/hava/hava.htm>

ABD Anayasa Hükümleri

<http://www.eac.gov/clearinghouse/u-s-federal-election-system>

(“Anayasa Hükümleri” üstüne Tıkla)

ABD Adalet Bakanlığı, Yurttaşlık Hakları Bölümü, Oy Kullanma Şubesi: Sık Sorulan Sorular

<http://www.usdoj.gov/crt/voting/misc/faq.htm>

Oy Kullanma Hakları Yasası

<http://www.ourdocuments.gov/doc.php?flash=true&doc=100>

Seçici Kurul

Kongre Kütüphanesi: Başkanı Gerçekte Kim Seçiyor?

<http://www.loc.gov/wiseguide/oct04/election.html>

ABD Devlet Arşivleri: Seçici Kurul Hesap Makinesi

<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/calculator.html>

ABD Devlet Arşivleri: ABD Seçici Kurulu

<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/>

Oy Kullanma Teknolojisi

Caltech-MIT Oy Kullanma Teknolojisi Projesi

<http://www.vote.caltech.edu/>

Seçim Reformu Bilgi Projesi

<http://www.electionline.org>

E-oylama Nasıl İşliyor

<http://people.howstuffworks.com/e-voting.htm> a [e-voting.htm](http://people.howstuffworks.com/e-voting.htm)

Ulusal Eyalet Seçim Direktörleri Birliği

<http://www.nased.org/membership.htm>

Oy: Demokrasi Makinesi

<http://americanhistory.si.edu/vote/>

Dışişleri Bakanları ve/veya Seçim Direktörleri için Web Siteleri

<http://fyap.gov/links/statelinks.html>

ABD Dışişleri Bakanlığı yukarıdaki listede adı geçen kaynakların içeriği ve ulaşılabilirliği konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmez. Bütün internet bağlantıları Ekim 2007 itibarıyla etkindir.